

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Devs

— Nu! E imposibil să vorbim cu maestrul, e în documentare pe teren!

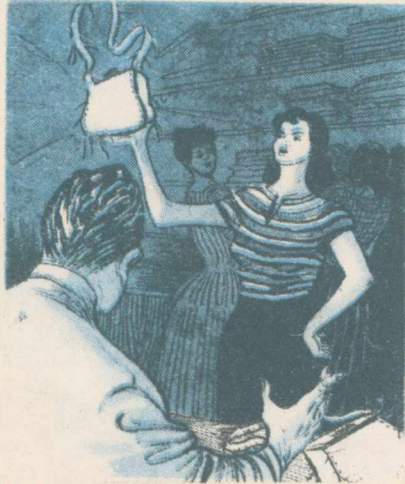
Desen de VAL MUNTEANU

w r z i c a

Desen de VAL MUNTEANU

Posetele produse de întreprinderea „Chimica 10” au numeroase cusături nefinisate

- Nu se mai poartă franjuri. E un model demodat.
- Modelul nu, atitudinea celor care le fabrică!

Plăcile de vinilin executate de întreprinderea „N. Bălcescu” cuprind defecte de presaj din cauza valurilor care sînt încărcate cu resturi dăunătoare.

ADEVĂRATA CAUZĂ

- De ce nu înlăturați „resturile dăunătoare”?
- De pe valuri?
- Nu! din birouri!

Absențele nemotivate sînt frecvente la întreprinderea „Adesgo”; „frunțase” în absențe sînt tovarășele Rusu Maria și Hotăranu Elena

- Azi am avut mare spor la clorapil!
- Păi nici n-ai fost la fabrică...
- Tocmai, am reparat toți clorapilii lui bărbatului meu!

În secția „Interloc” a fabricii „Adesgo” cu toate că încă din decembrie 1954 a fost aprobată instalarea unui dispozitiv de condiționare a aerului, problema a rămas baltă

SISTEM ORIGINAL

- Ce fel de condiționat e aerul acesta?
- E „condiționat”... de nepăsarea tovarășilor însărcinați cu rezolvarea problemei!

O ȘEDINȚĂ FURTUNOASĂ

de I. AVIAN

Publicăm mai jos stenograma „Urzicii” de la ședința care va avea loc la S. M. T. Botoșani; la cuvîntul Petcuș Florea, directorul S. M. T.-ului.

Petcuș: Tovarăși! Dragi tovarăși, scumpi tovarăși, nepretuiți tovarăși!

Vocea I (șoptit): Auziți cum ne ia? Iar ne-a pus gînd rău...

Petcuș: În calitate de director al acestui S.M.T., vă cer un singur lucru...

Vocea a II-a: Ista numai că cere: de dat nu dă nimic...

Petcuș: Iată ce anume vă cer: Să puneți pîntecul pe i. Am convocat această ședință, pentru a analiza împreună o serie de lipsuri.

Vocea a III-a: Așadar, avem dreptul să criticăm.

Petcuș: Cum? Cee?... A da, sigur, dreptul îl aveți, firește. Dar să vedem mai întîi, dacă este ce critica... Pentru că, tovarăși, să nu criticăm, așa, numai de dragul criticii!

Vocea I: Mai bine zis, să nu criticăm de dragul dumitale...

Petcuș: O clipă, oameni buni. Să ne înțelegem. Eu am spus limpede, să facem analiza lipsurilor, nu să criticăm...

Vocea a II-a: Tot aia e...

Petcuș: Nu-i adevărat! Ce? Dacă mergeți la un medic să-ți faci o analiză, trebuie neapărat să-l criticiți?...

Vocea a III-a: Dar dumneata nu ești medic!

Vocea I: Așa e! Nu e medic, e chirurg!

Petcuș: De unde ați mai scos și asta, fraților? În viața mea n-am fost chirurg! N-am operat la nici un spital!

Vocea a IV-a: N-ai operat la spital, ai operat la cantină!

Urzica: Tovarăși, dați-mi voie! Nu înțeleg nimic. Cantina, după cîte știu, nu e sală de operație. Acolo se ia masa.

Voci: Se ia masa, se ia slănină, se ia untură, se ia ulei.

Vocea I: Se ia săpun...

Urzica: Săpun la cantină? Doar săpunul nu-i hrană! E pentru curățat!

Vocea I: Păi noi tot de „curățat” vorbim. S-au curățat cantități însemnate de alimente!

Urzica: Extraordinar! Și unde au dispărut?

Voci: Au dispărut în stomacul directorului, în stomacul gestionarului, în stomacul pritenilor!

Petcuș: Tovarăși! Vă rog! Să vorbim pe rînd! Să păstrăm disciplina!

Vocea a II-a: Mai bine am fi păstrat magazia cu alimentele...

Petcuș: Tovarăși dragi, ne depărtăm de la subiect! Mai bine să analizăm împreună cum putem lichida greutățile din producție.

Vocea I: Că pe alea din magazie le-ați lichidat dumneavoastră!

Petcuș: Calomni!

Voci: Coloniale!

Petcuș: Ce înseamnă asta? Săpun! Ulei! Untură!... Slănină! Asta nu e ordine de zi, tovarăși!

Voci: E ordine de noapte!

Petcuș: În asemenea condiții nu mai pot conduce ședința.

Vocea a II-a: Parcă S.M.T.-ul îl poți conduce?...

Vocea I: Batozele au fost reparate cu mare înțrziere!

Petcuș: Eu conduc S.M.T.-ul, nu batozele!

Vocea a IV-a: Nu ne-ați aprovizionat cu pieșe!...

Petcuș: Cu pieșe? Dar ce sînt eu? Director de teatru?... Dacă ați vrut pieșe, de ce n-ați făcut o brigadă artistică?

Vocea I: N-o mai întoarceți și dumneavoastră acum. E vorba de pieșe de schimb pentru batoze...

Petcuș: Pieșe de schimb?... Ei da, aici am greșit. Problema asta n-am luat-o în mîna.

Vocea a II-a: Sigur. În mîna ați luat numai primele. Primele pe care le-ați împărțit după bunul dumneavoastră plac...

Vocea a III-a: Am și eu de ridicat o problemă.

Petcuș: Ridică! Dar bagă de seamă ce vrei să spui!

Vocea a III-a: Ne vorbești de sus!

Petcuș: Ce-i vina mea, tovarăși, dacă am un metru optzeci! N-am nici o vină! Să-și facă autocritica părinții mei!

Vocea a III-a: Dar pentru că nu primești critica, pentru că faci favoritisme, pentru că demobilizezi și faci mizerii oamenilor, pentru astea toate cine trebuie să-și facă autocritica?

Petcuș: Să mă mai gîndesc... În orice caz o să delegăm noi pe cineva pentru treaba asta...

Și acum, tovarăși, dragi tovarăși, scumpi tovarăși, ridicăm ședința...

Voci: Bine, bine, o ridicăm, dar noi am discutat aici o serie de probleme. Am vrea să știm și noi cum rămîne?

Petcuș: Mă rog... cum rămîne și cine rămîne o să aflați mai tîrziu. După ce o să recitesc procesul-verbal al ședinței... Acum, la revedere, dragi tovarăși...

Voci: Nu la revedere, adio!...

SĂRU' MÎNA, MAMĂ SOACRĂ...

SOTIA: - Îl vedeți! Uite-așa le incurcă el pe toate, de cînd lucrează la serviciul de eliberare a actelor de stare civilă

Amintiri de la...

Amicul meu mă primește cu toată bucuria și mă poartă să iau loc. Nu ne-am mai văzut de vreo lună de zile sau, mai exact, din ajunul plecării sale în concediu.

- N-ai să refuzi o cafeuță? - Îmi zice, și-mi întinde băutura aburindă.

- Vai de mine, se poate?

- Numai, vezi, ai grijă de ceșcuță... O frumoasă amintire, știi...

Și trecem la comentarii asupra localităților balneo-climaterice pe care le-a vizitat în răstimpul celor 21 de zile legale, plus punțile de rigoare.

- Pentru scrum, poftim! - și-mi pune la îndemînă o mică farfurioară de porțelan, cu chenare aurite. Își place? - se abate el de la cursul natural al conversației.

- Da, frumoasă...

- O mică amintire de la... Mda... Și cum îți spuneam...

Mă las furat de pitorescul descrierilor lui și nu observ că cenușa țigării mele începe a se desprinde, se clatină, amețește și se prăvălește pe carpa de Smirna - o bijuterie de cincizeci de centimetri pe șaptezeci - pe care mi-au poposit pantofii cu îngrijire curățată pe ștergătorul de la intrare.

- Un moment, nu mișca! - sare amicul meu, întrerupînd pentru a doua oară fermecătoarea prezentare a casei de odihnă de la Sinaia. Și îl văd zbughînd-o pe ușă,

de ȘTEFAN HORIA

afară, apoi revenind cu o măturică, aplecîndu-se asupra bijuteriei de Smirna și adunînd cu atenție, pe un cartonaș, cenușa de care sînt în întregime responsabil.

- Știi, zîmbește el cu dragălagenie (nu vrea să mă sîgnească, evident), țin foarte mult la peticuțul ăsta de covoraș.

- O amintire de la... - anticîpez, stînjinit de afrontul involuntar adus „peticuțului”.

- Intocmai! De la... Și cum îți spuneam... Amicul meu pune măturica pe colțul tavii de cafea și continuă, depănîndu-și cu suavitate relatările. A ajuns la Timiș.

- Priciepi, nu-mi place să mă fixez undeva! Îmi place variația, îmi place...

Mie-mi place un pahar cu apă rece după o cafea bună, așa că mă aplec spre tavită și dau cu ochii de măturică. De fapt, nu de măturică, ci de o minusculă tăbliță de metal, cu incrustație: „Barna, 179”.

- Îți place măturica? - digresează el din

nou. Interesantă lucrătură, într-adevăr... O amintire de la...

Nu mai întreb nimic. Îmi consult ceasul. E târziu. Trebuie să plec. Trec prin fața bibliotecii lui și-mi arunc privirile asupra girului de titluri.

- N-ai vrea să-mi împrumuți cartea asta?

- Cu plăcere, dar să n-o pierzi cumva, că...

Am răsfolit-o o clipă și m-am întors spre el:

- ...că e o amintire de la Vatra Dornei!

- Exact! Cum ai ghicit?

- Eh, așa! Dar nu mi-ai spus nimic despre casa de odihnă de acolo!

- Păi, dragul meu, la Vatra Dornei am fost anul trecut! Ți-am spus, doar, nici odată în același loc, cu atât mai mult cu cît... am eu aranjamentele mele! Variația, dragul meu, variația!

Nu știu cum am privit din nou interiorul, bibelourile, îndeosebi biblioteca: variată, foarte variată! I-am strîns mina grăbit și am ieșit ca din pușcă. Cartea n-am mai citit-o. Am pierdut-o în tramvai.

Mă întîlnesc cu amicul meu mai alaltăleri:

- Cartea, frate, ce făcuși cu cartea?

Nu știu ce bibili, că odată-i văd cum încrețește fruntea:

- Păi, vezi, dragul meu, ce-nseamnă să-ți dai joc de lucrul altuia?

Noul regim al transporturilor

Cu incepere de la data aparitiei in „Urzica”, va intra in vigoare in orasele Giurgiu si Botosani, urmatorul nou regulament al transporturilor:

Cap. I — Transporturile cu vehicule

Urmatoarele vehicule, aparținând urmatoarelor institutii și întreprinderi, vor fi utilizate in modurile urmatoare:

Art. 1. — Mașina „Salvării” a secției sanitare a Sfatului Popular ralonul Botosani, in loc să fie folosită pentru transportul bolnavilor, va fi utilizată — ca și pînă acum — de către tovarășii medici, in interese personale. Ca uniformă, acești medici vor purta începînd de azi, fes, in conformitate cu proverbul „interesul poartă fesul”.

Art. 2. — Mașinile întreprinderii „Atelierele navale Giurgiu” (conducător Vasile Ionescu, inginer-șef Aurelian Florescu) vor fi folosite astfel:

— mașina destinată transportului celor două schimburi de muncitori va fi întrebuințată in orice alte scopuri;

— mașina destinată serviciului de salvare va fi utilizată pentru satisfacerea intereselor personale ale tovarășului președinte al sindicatului, Marin Florea III, sau ale șefului cadrelor, Pană.

Cap. II — Transporturile fără vehicule

Urmatoarele categorii de persoane se vor transporta fără vehicule, in scopurile și modurile urmatoare:

Art. 3. — Persoanele răspunzătoare de faptul că teatrul din Botosani nu este, de zece ani, reconstruit, se vor transporta — cînd vor binevoi — la filiala din localitate a Băncii de Stat, unde se află depusă de multă vreme, suma de patru milioane lei, alocată pentru acea reconstrucție. Dacă acestor persoane li se va părea că nu merită să se deranjeze pentru o sumă atît de „mică”, vor putea cere forurilor superioare să prevadă in buget și

alte sume. Pentru salarizarea... altor responsabili.

Art. 4. — Cetățenii ale căror cereri adresate întreprinderii de locuințe și localuri a Sfatului popular orașenesc Botosani nu sînt rezolvate cu lunile, se vor transporta din nou la această întreprindere, la șeful secției care nu le rezolvă cererile. Dar să nu se mai ducă prin față. Riscă să le trimită vorbă șeful că nu e acolo. Să se ducă prin dos, că-l vor găsi. Și dacă îl vor vedea întors pe dos pentru că a fost găsit, și se va prefăca că e ocupat, întorcînd in neștiire foile vreunui dosar, să-l ajute in muncă rugîndu-l mai bine să răsfoiască dosarul cu cereri.

Cap. III — Transportul peștelui

Art. 5. — Tovarășul Mestecăneanu, îndrumător cu bibliotecile in Secția culturală a Sfatului popular regional București, se va transporta la Giurgiu, la biblioteca sfatului ralon, spre a-l îndruma in muncă pe șeful acestei biblioteci, tovarășul Lăzărescu Vasile.

Tovarășul îndrumător Mestecăneanu își va îndeplini misiunea, stînd cu săptămînilor in parcul orașului, unde va studia codul de procedură penală, ca student la drept, secția fără frecvență.

La plecare îl va cere tovarășului bibliotecar Lăzărescu zece kilograme de pește (... de Dunăre), fără să i-l plătească, iar cînd va sosi la București, dacă va constata că o parte din pește s-a stricat in timpul transportului, va încheia un proces-verbal in care va arăta că bibliotecarul de la Giurgiu are mari lipsuri in muncă.

Cap. IV. — Personalul de transport

In materie de transporturi se va da o mare atenție personalului.

Art. 6. — Primele persoane cu care va fi... atent tovarășul președinte al Sfatului popular ralon Giurgiu, Apostolu, vor fi următoarele:

- a) nepoții tovarășului președinte;
 - b) celelalte persoane din ralon.
- De personalul de la punctul „a”, tovarășul președinte se va ocupa... personal:
- pe ruda sa Mihai Tralan o va transporta in funcția de merceolog;
 - pe nepotul Marcu Ilie, undeva, la o muncă de birou;
 - pe nepoata Căprișă Victoria, ca șefă de punct agricol;
 - pe nepoata Mihai Victoria, ca statisticiană la casierie.

Alți nepoți, tovarășul președinte nemaiavînd, in celelalte funcții vor putea fi numite și persoane de la punctul „b”.

Cap. V — Calificarea vizitiilor

Art. 7. — Dacă de pe schema Sfatului ralon Giurgiu se va restructura postul de statistician la casierie, se vor lua măsuri ca nepoata Mihai Victoria să nu rămînă fără post. Ea va fi... transportată in funcția de secretară-dactilografă la Secția agricolă, in locul secretarei-dactilografe Giujeneanu Elena, care va fi încadrată... vizitiu.

Dacă tovarășa dactilografă Giujeneanu va spune că nu este calificată ca vizitiu, tovarășul președinte va răspunde că nici procedul domniei-sale nu poate fi calificat.

Ulterior, tovarășul președinte o va reîncadra pe fosta secretară-dactilografă ca... dactilografă, iar ca vizitiu o va încadra pe funcționara Florina Rădulescu.

Iar de-o continua tot așa, tovarășul președinte va rămîne... de căruță.

Cap. VI — Dispoziții finale

Art. 8. — Prezentul nou regulament al transporturilor nu se va aplica și in celelalte sectoare de activitate din orasele Giurgiu și Botosani, precum nici in celelalte localități din țară.

In celelalte sectoare și localități va rămîne in vigoare regulamentul normal. E mai bun.

C. COSTACHE

Desen de FRED GHENĂDESCU

Unii conducători de colective sportive practică încă detestabilul sistem de a atrage jucători din alte echipe prin tot felul de promisiuni

CE TIE NU-ȚI PLACE...

— Ești mijlocușul care ne trebuie! Vino la noi și vei fi foarte mulțumit de munca ce ți-o vom da in producție!
— Cu plăcere, dar căutați și un STOPER. Al dv. s-a înțeles chiar acum cu tovarășul și vă părădește

Ultimica picătură

E foarte plăcut să stai la umbră sub teiul din fața secției comerciale. Dacă te lași pe spătarul băncii și-ți rezemi capul de panoul de onoare, poți privi printre frunzele cerului albastru și razele soarelui care se joacă de-a v-ați ascunselea. E răcoare, liniște și parcă te trage la somn...

Tase Virgolici cască leneș, întinzându-și picioarele să ia o poziție mai comodă. Ce noroc că e în concediu! N-are de ce să se grăbească și așteaptă...

- Rița, capra nevestii-mi, ti povestește domol portarul cu șapca pe ceafă și șnurul de la cămașa cu rufi deschelat pînă la brîu, Rița, s-o vezi, parcă-i om, domnule. Pe toate le-nțelege...

Tase ascultă ca prin vis, și, tot ca prin vis, i se perindă prin fața ochilor cîte un cetățean asudat. De cîteva ori s-a apropiat de camera unde-și lăsase petiția, dar a dat înapoi, speriat de vocile solemne ce străbăteau ușa. „Tot în ședință” șoptește el și se așează cuminte pe bancă să asculte ce-a mai făcut Rița. Are timp... Cînd se deschid ușile sălii de ședință, Tase are o tresărire. Gata! Aș! s-a pripit. Cererea lui privește o problemă *adincă*, ce trebuie studiată cu *atenție*, trebuie *reterate* și *aprobări*, așa că mîine, poate... Tase salută politicos și-l roagă pe portar să amîne sfîrșitul povestirii pe mîine.

„Mîine” vremea e la fel de frumoasă și peste două zile cînd vine iar să ia *sigur* rezoluția, funcționarul lui e plecat puțin la regiune, așa că Tase stă iar pe banca umbrăsoară, cu capul rezemat de panoul frunțașilor și ascultă.

- Nu ți-am spus ce-a făcut Rița de ziua nevestii-mi... Din păcate, tocmai cînd să afle acest nou episod din viața caprei, vine grăbit funcționarul și... intră în ședință. Tase salută iar politicos și o lasă pe mîine.

Zilele trec ușor, una după alta. Vremea e tot frumoasă, Tase nu și-a terminat concediul și povestea Riței din ce în ce mai interesantă. Virgolici cunoaște acum pe toți funcționarii sfatului și se salută amical, ca între prieteni vechi.

În vreo două, trei rînduri a ținut chiar locul portarului care avea niște socoteli pe acasă și s-a achitat onorabil, ca un vechi cunosător al serviciului.

Gazeta de perete a învățat-o pe dinafară și totuși zîmbește și acum, oprindu-se în fața ei cu mîinile la spate. E vara pe sfîrșite și cele trei articole de Ziua Femeii au început să se îngălbenească de așteptare.

- Degeaba zîmbești, tovarășe - îi aruncă în treacă organizatorul sindical, - ales de curînd, cum i-a spus secretarul. Cum vrei să schimbăm gazeta dacă toți se lasă greu? Spune sincer, dumneata de cînd n-ai mai scris nici un articol?

- Păi... eu...

- Vezi? Așa sîntem noi. Cînd e vorba de sarcini, începem cu „păi”!

- Dar... să vedeți... eu muncesc...

- Lasă, tovarășe, nu-mi spune mie, că toată lumea muncește. Delăsare. Asta e! Delăsare...

Tase dă din umeri. Cum să-l lămurească? Așa e omul, sită nouă. Se ia de toți. De

fapt, are și el dreptate într-un fel. Ar putea scrie și el un articol, ba chiar mai multe, - că a văzut destule pe aici. Ar putea, dar îi vine cam peste mîină. Deh...!

Dintr-un birou, lese grăbit alt funcționar cu un teanc de fotografii într-o mîină și sticla cu lipici în alta. Cum dă cu ochii de Tase, se luminează la față.

- Tovarășele, să trăiești. Văd că ești mai liber. Dă-mi, taică, și mie o mîină de ajutor să pun fotografiile astea pe panoul de onoare. Vrei?

- Gata! se învoiește Tase, renunțînd pentru un moment la aventurile caprei.

- N-o fi și poza matală printre astea? Parcă ți-am auzit numele la ședință.

- Al meu!? se miră Virgolici.

- Ei lasă, lasă, nu fi modest. Te cunoaștem și te apreciem toți. Să fie mulți la noi ca dumneata...

Funcționarul i-a dat lui Tase sticla cu lipici și răsfoiește în dosarul cu poze.

- Asta nu, asta nu, asta e șeful, asta nu, asta e dactilografa șefului, nici asta. Nu e! Păcat, te-a șters careva de pe listă. Dar în trimestrul viitor ești cu siguranță.

Tase nu e om vorbăreț, așa că-și vede de treabă. A dat jos panoul și începe să lipească frumos pozele frunțașilor, începînd cu a șefului în chenar dublu.

Nu prea sînt bine aleși, gîndește el privind în treacă figurile atît de cunoscute. Știe el pe alții care muncesc mai mult, dar chipul lor nu e în vrafal de fotografii. La urma urmei, nici nu e treaba lui să se amestece.

Termină lipitul și se dau amîndoi cîteva pași înapoi să admire opera. Frumos! Acum trebuie agățat panoul la locul lui. Dar e greu.

- Curaj, curaj, îi încurajează funcționarul. Stal să-ți aduc un scaun.

Au pus banca de la intrare, peste ea scaunul și pe scaun Tase cu panoul de onoare.

- Mai sus, comandă funcționarul.

- Mai la dreapta, propune stăpinul Riței.

- Ține frate scaunul, se roagă Tase.

- Ridică, încă puțin!

- Mai nițel!

- Ține scaunul!
- Asa!
- Și cuiul celălalt!
- Sus odată! Ce faci?
- Scaunul!!!

Catastrofa s-a produs tocmai cînd era gata să prindă ultimul cui. Un trosnet și Tase cu banca, scaunul și panoul s-au amestecat pe podea, în ordine inversă, adică panoul cu fotografiile zîmbitoare ale frunțașilor dedesubt, peste el Tase, apoi scaunul și banca, sub privirile îngrozite ale celor doi asistenți.

A doua zi, Tase Virgolici a venit și mai de dimineață, cu cearcăne de nesomn, schiopătînd puțin, dar hotărît să termine. Acum ori niciodată! își face el curaj, ciocnînd la ușa așteptărilor.

- Să trăiești, îl ia repede Vasile Păun de la registratură. Gata!

- Gata? Se bucură Tase.

- Gata, hai mai repede că începem!

- Ce să începem?

- Ședința, frate. Hai repede că e scurtă.

De aia am și pus-o mai de vreme să nu ne apuce prînzul.

- Ce să caut eu? pălește Tase, cu gîndul la panoul de onoare.

- Cum ce să cauți? Toată lumea vine. Și șeful... Tase a intrat în sala de ședințe, s-a așezat într-un loc mai ferit după ce a încercat bine scaunul și acum, în timp ce vorbitorul își dezvoltă raportul, gîndul îi zboară la cererea lui, la Rița portarului, la panoul spart și înapoi. Trezare.

- Dumneata, tovarășe. (Pe el îl arată). Dumneata, ce te uști așa mirat? Te faci că nu știi? Grija pentru avutul obștesc. Unii tovarăși au lipsuri în această problemă. Chiar ieri, tovarășul de la... de la... în sfîrșit tovarășul, dumneata. Dumneata, din neglijență și delăsare, ai spart panoul de onoare, unde cei mai buni dintre noi...

Tase începe să fiarbă.

- ...Cred că tovarășul... tovarășul, care a greșit trebuie să-și facă acum autocritica - adaugă vorbitorul - și pe viitor...

- Ce viitor, izbucnește Tase Care viitor? Da' cît credeți dumneavoastră că o să mă bat drumurile pe aici pentru nițică tînișea de pus pe magazine? Mi-am pierdut tot concediul. Ce să fac pe viitor? Nu mi-l destul că am venit în fiecare zi? Știu pe dinafară gazeta de perete, schema secției, și toată povestea de capra portarului. M-ați pus să lipească poze, mi-am scrișit pictorul cu panoul vostru. M-ați luat la ședință și doar condica nu m-ați pus să semnez. Acum mă mai și criticați? Își trage sufletul și continuă mai apăsat:

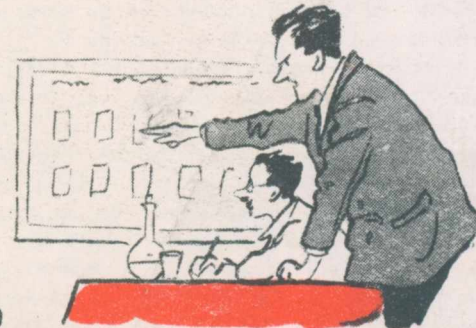
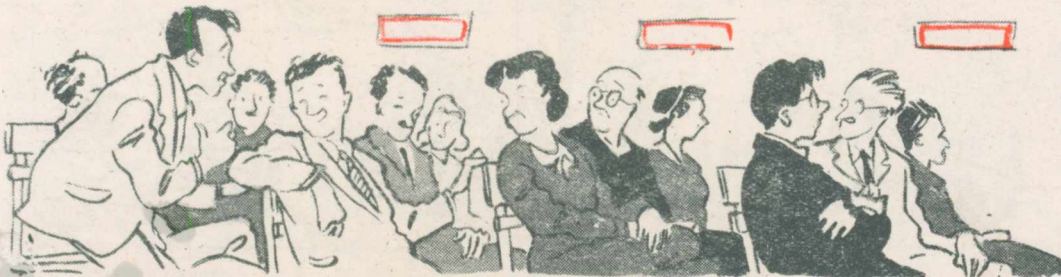
- În ce privește panoul, n-am vrut să-l stric, dar acu' îmi pare bine că s-a spart. Tot nu meritați voi să vă vedeți pe panoul de onoare. Și acu', fiindcă sînteți în sfîrșit toți la un loc, să vă pun și eu o întrebare...

- La diverse! grăi șeful.

Tase simțea că se înăbușe.

- Ce diverse, care diverse? Mie să-mi spuneți acuma, cînd îmi dați tabla, fraților?

VALENTIN SAPUNA

UN OM PLIN DE INSUSIRI

Stătem, întotdeauna, foarte bucuroși când - prin scrisul nostru - putem da Cezarului ce este al Cezarului, sau - în cazul de față - maestrului mecanic Ion Alexandrescu, de la „Secția gaze-compressoare” din schela Suța, ceea ce este al maestrului mecanic Ion Alexandrescu de la aceeași secție și din aceeași schelă.

Într-adevăr, maestrul Ion Alexandrescu, este un om plin de însușiri, datorită cărora s-a remarcat imediat, la locul lui de muncă, și din care nu vom pomeni, aici, decât numai câteva.

Astfel, una din primele sale însușiri este aceea de a prețui valoarea banului muncit... de alții și de a și-l însuși, personal, ori de câte ori poate, cu tot devotamentul și în mod absolut dezinteresat. De pildă, având sarcina de a aplica timbrele sindicale pe carnetele muncitorilor și tot udându-le cu limba, pe partea gumarabicată, a lins, pînă la urmă, o mie de lei din banii strinși pentru aceste timbre și - bineînțeles - și-a însușit această mie.

Că ori are omul însușiri, ori n-are! Plus că, asta cu timbrele, dovedește, pe deasupra, că mai are și înclinații foarte serioase pentru filatelle...

O altă însușire a tovarășului Ion este aceea de a fi cunoscut ca un adevărat gospodar, în Moreni unde locuiește, grijiu fiind atât de avutul lui, cât și de-al altuia, mai ales cînd acesta este statul...

Drept care - omul nostru cu însușiri - și-a însușit și o importantă cantitate de materiale, sustrăgîndu-le din averea șchelei, ca să-și împrejmuiască curtea casei și convins fiind că un adevărat gospodar trebuie să știe cum să se poarte, a mai turnat și o frumusețe de poartă, în mijlocul palanului dinspre stradă.

Și pentru ca - seara - ostenit de-atîtea timbre lînse și de-atîtea sustrageri cărate, - să-și poată lega, în voie, planurile de viitor, - Ionel al nostru - și-a făcut, în curte, și-un leagăn de toată frumusețea, în care să se poată da „ușă” în ceasurile de binemeritată siestă și odihnă.

Cu prilejul montării stației de dezbenzinare, tovarășul Alexandrescu și-a mai evidențiat încă una din însușirile sale deosebite și anume, pasiunea pentru mașini și tot ceea ce este în legătură cu mecanica, sfeterisînd o mașină de vâlțuit tablă, cazare, desigur pentru a o putea studia și valorifica - cât mai productiv - la domiciliu.

După cum s-a văzut, pînă acum, - cînd e vorba de însușiri - tovarășului Alexandrescu - nu-i place bătaia de cap. Îi place, în schimb, bătaia de om, așa cum a dovedit - cu vîrf și-ndesat - cînd l-a bătut - concret - pe electricianul Olteanu.

Fiindcă în raporturile sale cu tovarășii de muncă, - tov. Ion Alexandrescu este foarte iute de mîna (pe care - după cum am văzut mai sus o are și lungă) și foarte caustic la vorbă. Atît de caustic, încît, în ziua de 9 aprilie a. e., a scos din magazie 11 kg de sodă caustică, pe care și le-a însușit, ca să aibă rezervă de causticitate, acasă. Căci, vorba dumisalei: „dacă n-ai sodă, s-o dai dracului de causticitate”. Dar,

nu tot atît de caustică s-a arătat - în privința însușirilor deosebite ale tov. Ion Alexandrescu - și conducerea Oficiului de gaze-compressoare - deși tov. director Brezeanu cunoaște cele, îndeobște, cunoscute de toți.

Deși tare în conducere, tov. director Brezeanu se vede că are slăbiciune la Ionel causticul, căruia îi trece cu vederea (și cu auzul) toate „insușirile”. Și măcar dacă i-ar fi nepot, sau altfel de rudă, am înțeles lege acest lucru, știut fiind că tovarășul director Brezeanu are foarte dezvoltat spi-

ritul de familie, angajînd și favorizînd diverși nepoți și diverse rude, în întreprindere.

Dar - între tov. Ion Alexandrescu și tov. director Brezeanu nu există nici un fel de legătură de rudenie.

Să sperăm că forurile superioare își vor aminti, în sfîrșit, că aceste lucruri li s-au adus de mult la cunoștință și că, pînă în prezent, nu s-a luat nici o măsură, pentru ca vinovații să-și însușească sancțiunile cuvenite.

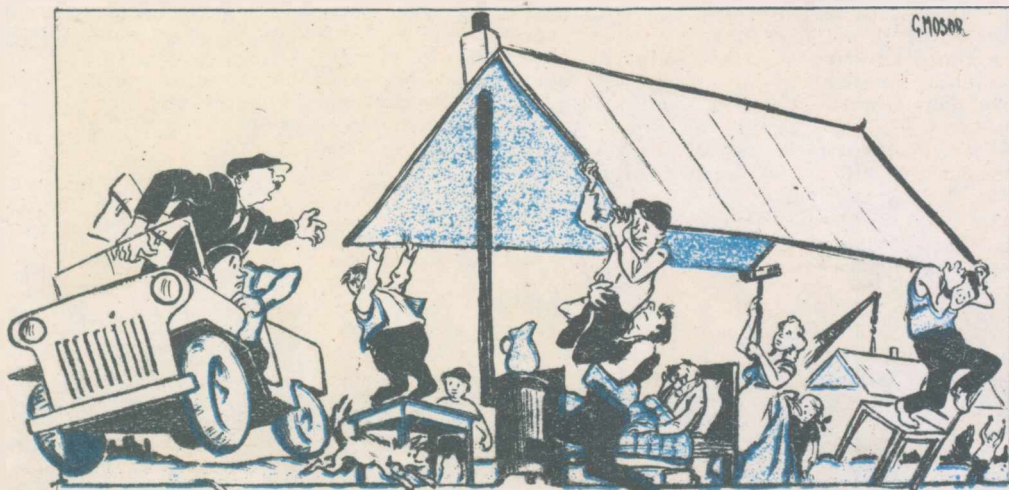
TUDOR MUȘATESCU

El se săpunește... pe altul însă îl rade pe uscat...

Desen de LUIGI

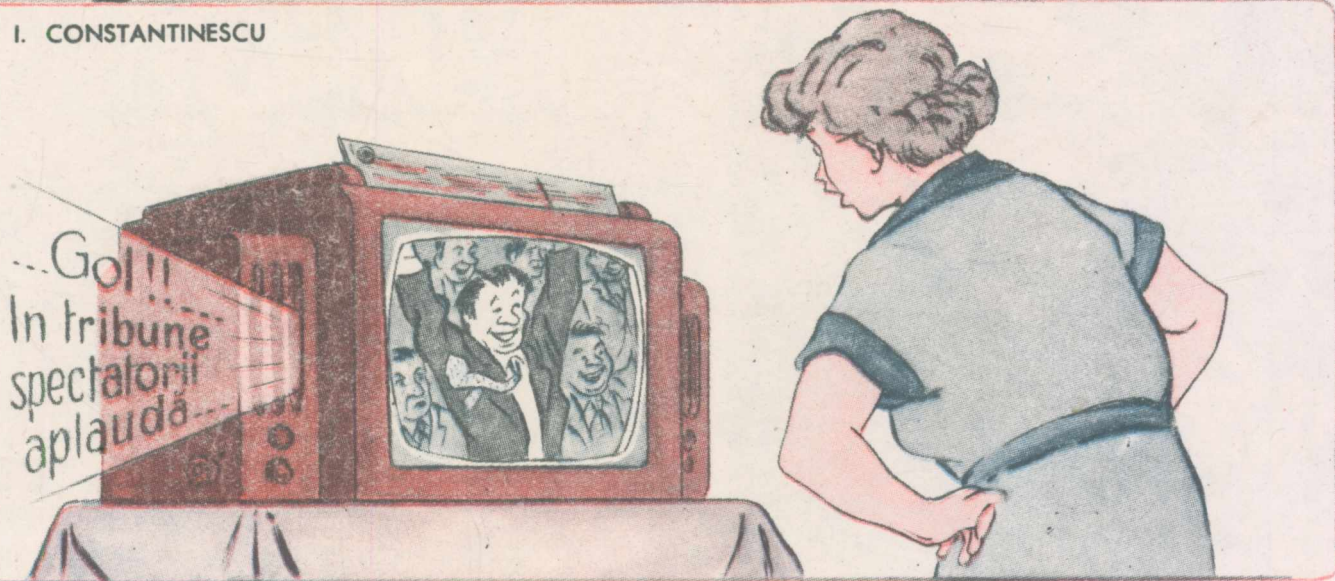
Trustul 10 construcții Constanța nu termină la timp lucrările de construcții prelucrate deoarece nu și planifică piesele componente în ordinea montării lor.

- Lăsați, fraților, principalul e să aibă omul un acoperiș deasupra capului.

Desen de G. MOSOR

Desen de I. CONSTANTINESCU

- Uite-l pe Mitică! Și mie mi-a spus că are o ședință!

ULTIMUL MEU COLEG D E C A M E R Ă

de SORIN CUNEA

Sigur că, acum, după ce m-am întors din concediu, doriți să vă povestesc cum m-am distrat. Sau poate preferați să vă descriu frumoasele locuri care mi-au încântat ochii timp de două săptămâni. Ei bine, nul Azi vă voi vorbi despre colegii mei de cameră. După părerea mea, colegii de cameră se împart în două mari - foarte mari - categorii, și anume: 1) cei care îți vorbesc despre profesia lor și 2) cei care joacă șah! Tocmai în clipa când vrei să citești, primii încep să-ți depene amintiri din vremea școlii (profesorul de română care spunea: „N-ai învățat, băiatule; să vii mine cu tata!) și termină cu întâmplări de la birou. Cei din categoria a doua, tocmai când vrei să te plimbi, te trag la club la o partidă de șah („Nu știi să joc“; „Lasă că te învăț; nici eu nu știu!“). Cu toate astea, toți acești colegi de cameră mi-au devenit prieteni, ba, chiar cu unii, mai joc și astăzi șah... prin corespondență!

Despre ultimul coleg aș putea spune mai multe. Am sosit amândoi la Sinaia în aceeași zi. Cu același tren. Amândoi veneam din București și am fost repartizați la vila 13, camera(1)... 13 (E o simplă coincidență, care n-are nici o legătură cu povestirea!)

Am intrat în cameră și am început să despachetăm. Deodată văd că noul meu coleg scoate grijuliu din valiză (ei, ce credeți?) un... joc de șah! Am înțeles că sînt pierdut. Dar a trebuit să mă resemnez. Prima partidă am făcut-o după masa de prînz. Bineînțeles, am pierdut-o. Seara, după ce am luat masa, obosiți am hotărît - de perfect comun acord - să ne culcăm mai devreme și să renunțăm la partida de șah. Am citit o gazetă și apoi am stins lumina.

M-am cam perpelit pînă să

adorm, dar în cele din urmă am ațipit. Spun că am ațipit pentru că după vreo oră... m-au trezit niște zgomote de motor... ceva care semăna cu un fierăstrău electric de tăiat lemne... Noaptea? Nu, nu e fierăstrău, e un motor de barcă. Barcă la Sinaia? În plină pădure? Nu, nu poate fi nici motor de barcă. Aha, e... colegul meu de cameră. Sforăie. Mamă, ce sforăie! Să-l trezesc? Nu se face. De abia ne-am cunoscut. Dar nu pot dormi. O fi avînd polipi. Nu știu, nu mă pricep la medicină. Trag pătura peste cap. Vai, sforăie! Mă dau jos din pat și încep să mă plimb, în speranța că poate, poate, m-o auzi. Nimic. Doarme greu. O fi obosit, săracul! Intru iar sub pătură. Sforăitul însă nu încetează. Mă dau din nou jos și mă îndrept spre patul lui; mi-a spus odată cineva că dacă îl apuci de nas pe unul care sforăie, încetează să mai sforăie. Na, că se mișcă. Fug repede înapoi. Ce-o să spună dacă mă surprinde lîngă patul lui? Nu s-a trezit. Sforăie mai departe de mama focului! Mă apropii iarăși în vîrfurile picioarelor și îi string delicat nările între două degete. A încetat sforăitul. Bucuros, plec să mă culc. Reîncepe mai tare. Desperat, ies pe terasă. Îngrîștoarea pusese niște rufe la uscat. Îmi vine o idee: iau un cîrlig de rufe și îl prind colegul meu de nas! Se sufocă? Nu! Respiră perfect. În sfîrșit, o să pot dormi! Gîndesc, spre dimineață mă scol și-l scot binîșor, pe nesimțite, cîrligul.

Nu știu cum s-a făcut însă că, obosit, am adormit buștean. Cînd m-am trezit, ceasul arăta ora 11! Dar ce-i asta? Încearcă să cascade dar nu pot deschide gura. Duc mîna la buze: cîrligul de rufe.

Acum îmi dau seama: cei de acasă mi-au spus de mult că vorbesc în somn!

Examene ȘCOLARE

de C. CRISTOBALD

În vederea noului an școlar, care a început la 1 septembrie, elevii școlilor au dat anumite examene.

La unele școli, în loc să dea examen elevii, au dat examen niște persoane în vîrstă.

● De exemplu, la școala nouă din comuna Podoleni (raionul Buhuși, regiunea Bacău) a dat examen tovarășul director al Trustului regional construcții Bacău.

Comisia examinatoare a întrebat:

- De ce oare construcția acestei școli, începută anul trecut, n-a fost terminată nici anul acesta?

La care tovarășul director a răspuns:

- Nu știu.

Și cu acest răspuns, tovarășul director a trecut.

A trecut... indiferent, mai departe, să dea examen și pe la alte școli din regiune, pe care de asemenea nu le-a terminat.

● La școala de 7 ani nr. 155 din cartierul Grozăvești (raionul Gh. Gheorghiu-Dej, București) examenul a decurs astfel:

Comisia a întrebat:

- De ce oare întreprinderea 2 construcții n-a terminat pînă la 1 septembrie reparațiile începute la această școală?

La care, tovarășul director al întreprinderii 2 construcții a răspuns:

- Pentru că întreprinderea noastră și-a luat angajamentul să termine aceste reparații pînă la 23 August. Iar dacă acum sîntem în 15 septembrie, pînă la 23 August mai e.

- Dar cum socotiți dv.?

- Socotim așa: septembrie 1955, ianuarie 1956, februarie, martie... august. Mai sînt pînă atunci 11 luni.

- Frumoasă socoteală! a spus comisia către tovarășul director.

Și l-a trecut.

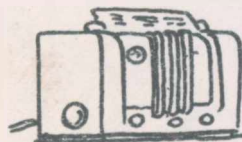
La... trecut pe tabelul repențiilor...

EPIGRAMME

Emisiunea stației de radio-amplificare Arad este defectuoasă

Pe unde lungi e hîrîită
Pe medii scîrîit de roși
Și dacă vrei s-asculti programul
L-ascultă și tu pe unde... poți.

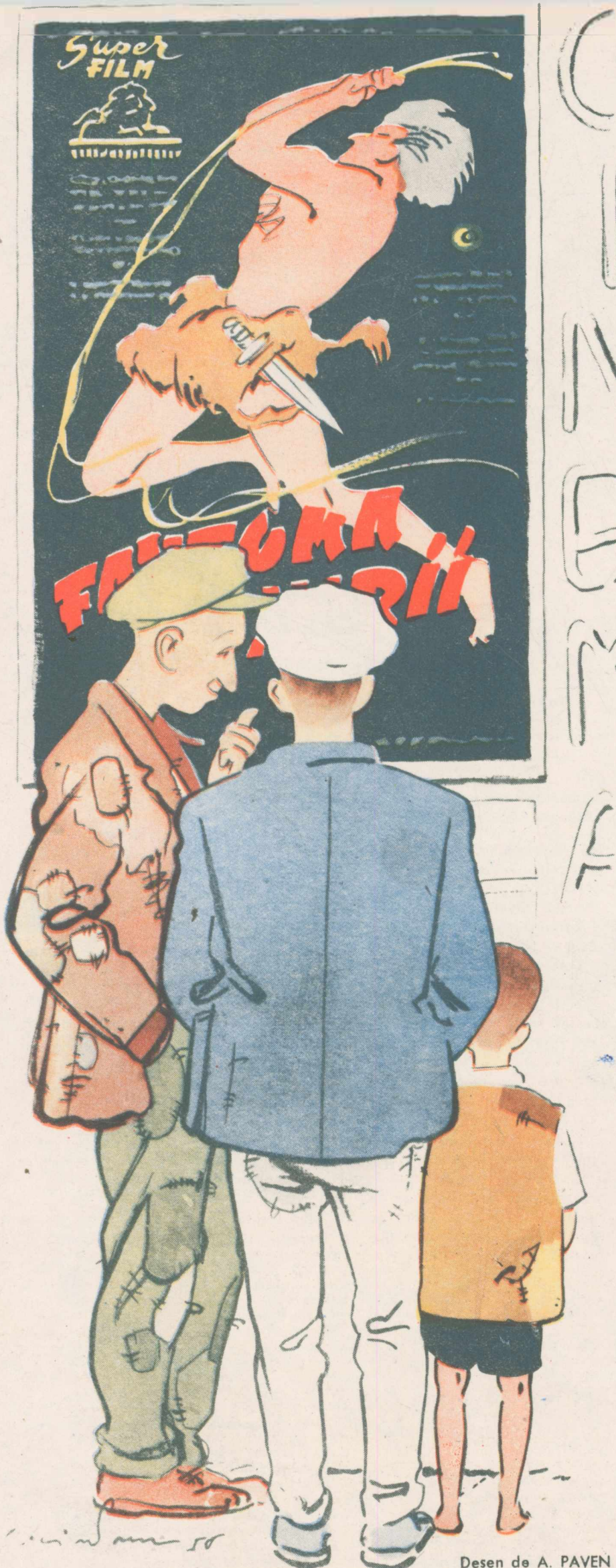
ARISTIDE BĂGHINA

Unul muncitor agricol
amator de produse alcoolice

De ce produc alții mai mult?
Te-ntrebi mirat, Ionică.
El cu secară se trudesc
Tu-n schimb cu secărică!

MIHĂESCU MIRCEA

Desen de A. PAVEN

- În curând voi fi și eu ca asta...
 - Zău! Ce, te angajează vreun studiu?
 - Nu, dar n-o să mă mai țină hainele!

IN LUMINA FAPTELOR

De vânzare

Din sudul Italiei, agenția engleză *Reuter* transmite:
 „Nemaigăsind de lucru în comuna lui, muncitorul Giuseppe Ieraldi a plecat cu femeia și cei șase copii ai săi, în vîrstă de 3 pînă la 12 ani, prin comunele vecine. Fiecare copil purta, atîrnată de gît, cite o pancartă cu inscripția: „Foamea îl silește pe părinții noștri să ne vîndă”.
 ...Acest act de vânzare a fost înregistrat de presa italiană la rubrica „Fapte diverse”.

La Roma s-a oficiat, cu mare pompă, nunta contelui Aubry William Tealdi, în vîrstă de 75 ani, cu mica prințesă Lidia Maria Antonia Caracciolo di Torello, în vîrstă de 14 ani. Contele este unul dintre cei mai bogați oameni din Italia. Familia prințiară a miresei se află într-o fatală pană financiară.
 ...Acest act de vânzare a apărut în presa italiană la rubrica „Mondenități”.

Agencia americană *Associated Press* transmite:
 În Nigeria, colonie franceză din Africa Occidentală, un articol comercial de larg consum îl constituie... femeile. Ele nu se vînd singure, ci sînt negociate de părinții lor, din lipsă de hrană, pe preț fixat de autoritățile coloniale.
 Costul - 30.000 franci de cap de femeie - a fost hotărît de către „Comitetul guvernamental”, care a introdus și o fericită inovație în practica acestui comerț: vânzarea în rate.
 Tîrgul se face oficial, la liber.
 „Tînră brună, frumoasă, 18 ani, 1,65 m, ocazie excepțională. Plata 30% imediat, restul în 18 rate lunare. Avem și alte ocazii frumoase. Acordăm un rabat de 10% pentru comenzi de la 6 exemplare în sus. A se adresa la ziar”.
 Aceste acte de vânzare apar în presa locală la rubrica „Mica Publicitate”.

Cele de mai sus, și altele, s-au petrecut și se petrec la lumina zilei, în țări care fac parte din „lumea liberă”, unde comerțul este liber, unde muncitorii, precum se vede, se bucură de toată libertatea de a muri de foame, iar femeia, de libertatea de a fi vîndută cu bani peșin sau și în rate.

Strașnică soluție!...

Se știe că uzul și abuzul de stupefiante fac în S. U. A. adevărate ravagii. Măsurile polițienești pentru stîrpirea traficantilor, numeroase apeluri - adresate mai ales tineretului - nedînd rezultatele așteptate, Academia de Medicină din New York a făcut o propunere revoluționară pentru rezolvarea acestei grave probleme. Aceea de a se pune la dispoziția „consumatorilor”, stupefiante... cu prețuri reduse. În felul acesta, presupune academia, traficul de cocaină, morfină, etc. nemaifiind rentabil, gangsterii care fac milioane de pe urma lui vor fi siliți să-și caute o altă meserie.
 Strașnică soluție! Unde mai pui că în felul acesta nimeni nu poate spune că în S. U. A. nu se ieffinește viața.

E d u c a ț i e

De cum trece poarta cazarmii, tînrul recrutar francez primește odată cu uniforma militară, o cărticică plină de prețioase învățăminte, menite să-l inițieze în complicatele mistere ale științei militare.
 Un redactor al ziarului *Voix Ouvriere*, cărula l-a picat în mîna această literatură, a spicuit și reprodus unele pasaje, care, meritînd o cît mai largă publicitate, se cuvin reproduce aidoma și de noi.

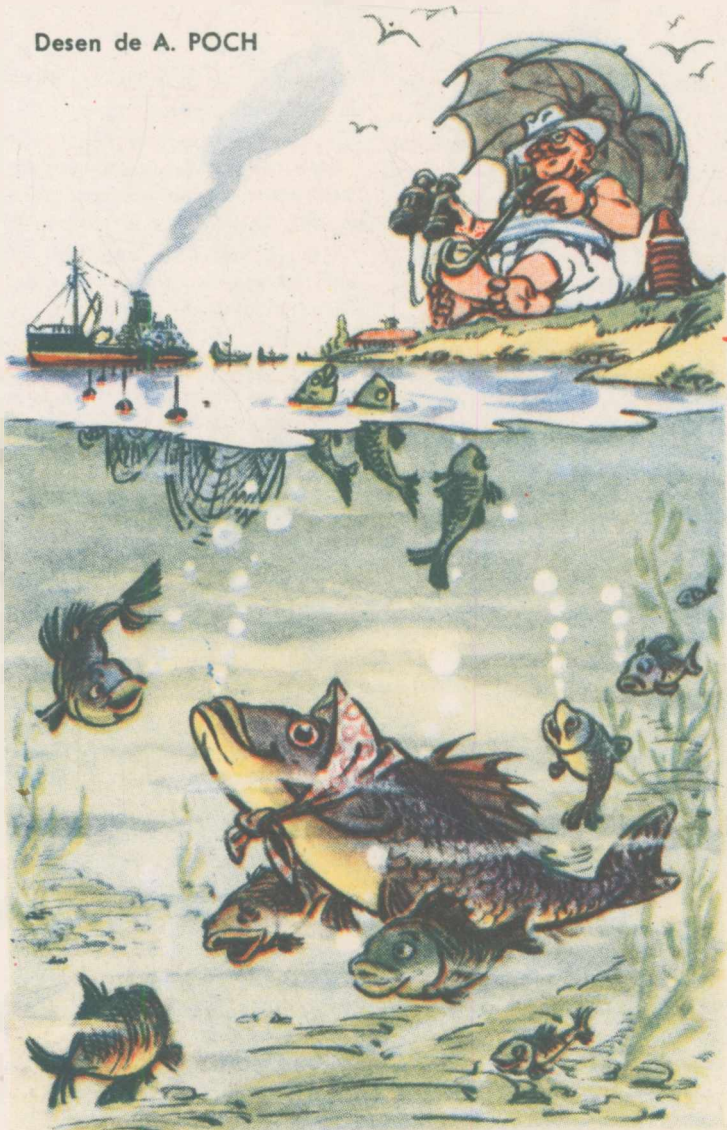
- Iată-le:
- 1) „Calul îl cunoști că e bolnav, după aceea că-și pierde veselia naturală și cade pe gînduri”.
 - 2) „La lecția „automobil” *marche-arriere* (mersul înapoi) se folosește pentru a da automobilul înapoi”.
 - 3) „Sistemul de demontare a carabinei americane: carabina americană nu se demontează. Sistemul de remontare: remontarea se face în sensul invers al demontării”.
- Bieții recruții! Cum să nu fie demontați?

„Bieții polițiști...”

În revista pariziană „Police municipale”, comisarul Dider își exprima într-un articol indignarea față de cei care „critică și calomniază pe bieții polițiști francezi” și care cutează „să comenteze cu detalii fiecare incident”.
 Dar iată că, nu mult timp după ce comisarul francez și-a exprimat revolta sa, „France-Press” a transmis o telegramă cu următorul conținut: „La cimitirul musulman din Bid-Kacem a avut loc înmormîntarea a doi marocani, morți datorită torturilor la care au fost supuși de inspectorii poliției franceze în timpul interogatoriului”.
 Cît sînt de nevinovați - vorba lui Dider - „bieții polițiști!

Unit înalneri de la întreprinderea piscicolă „Marea” nu les
și ei cu flota la pescuit

Desen de A. POCH

- Mămico, și aici e pericol. O fi venit și asta la pescuit!
- Asta? stai liniștit, e inginer piscicol!

STIHURI DE TOAMNA

Dinspre albia răstocii de FLORIN IORDĂCHESCU
Pîrîiașului secăt
Toamna a venit în țat
Ca să numere bobocii.

Gala, de la înălțime
Toată vara a ochit
Și mereu a șterpelit
Orătânii din mulțime.

Gala n-are mare oină
Dacă stai să te gîndești
Că așa-i cînd nu-și păzești
Păsările în grădină.

Răptorului răptor
Și cu tine-mparte hrana
Tot așa ca burulana
Neplîoită din ogor.

Și în toamnă ce te faci
Cînd aduni de pe ogoare
Pîinea premii viitoare
Strînsă doar în doi, trei saci?

Toamna cere-atunci cînd vine:
Socoteală tuturor
Și acelor din ogor,
Și acelor din uzine.

„Ce-ai făcut pînă acum?
Ia să-mi spui cum stai cu planul
Că s-a dus trei sferturi anul
Și mai ai un sfert din drum”.

Toamna are stîă fină
Și alege la cernut
Tot ce-i rău, tot ce-i rebut,
Ce e griu și ce-i neghină.

Toamna nu-i un mic popas
În vederea opintelii,
Ci e timpul socotelii
Ca să vezi cu ce-ai rămas

Și să aște mormolocii
Care nu prea știu lucra
Cum că toamna pline ca
Să le numere bobocii.

CONTRACTĂRI

Oficiul rațional de achiziții și contractări de animale, Caracal, a făcut printre nenumăratele sale contracte, un contract și o achiziție care trebuie neapărat menționate: A contractat cu Marin Stroe, pe care l-a „achiziționat” ca delegat al oficiului în comuna Amărăștii de Jos. Trebuie să spunem, de la început, că din păcate „contractînd” un asemenea delegat, oficiul se poate considera exact în situația unui om care a contractat o scarlatină. Dacă însă astăzi scarlatina nu mai este o boală care să prezinte un pericol grav, Marin Stroe este pentru oficiu, nu o scarlatină, ci două scarlatine, un tifos, o leucemie și un reumatism, toate la un loc. Ducă-se pe pustii, că n-are nimeni nevoie de ele așa cum O.R.A.C.A. din Caracal n-are nevoie de Marin Stroe.

Dar să vedem cum operează respectivul delegat în comuna Amărăștii de Jos.

Ca să-l cunoașterii mai bine, trebuie să vă spunem că dumnealui, Marin, este un om cu o mare calitate: mină de fier! Cînd are de rezolvat ceva, tale în carne vie. De cele mai multe ori însă, tale în carne fiartă, sau friptură, mai ales cînd e carne de porc sau de pasăre, pe care l-o servesc chiaburii din comună, atunci cînd au cîntea să fie vizitați de neînduplecatul delegat, mină de fier. Cum însă nicăieri, și niciodată, nu s-au stabilit cu precizie dimensiunile pe care trebuie să le aibă o mină de fier, nu trebuie să-l faceți nici o vină delegatului, dacă are o mină de fier

de SADI RUDEANU

mai lungă decît se obișnuiește, mină care s-a lungit enorm de cînd Marin Stroe a pus piciorul în postul de delegat al Oficiului O.R.A.C.A. Mai ales, că, vă întreb, pe cine supără această mină lungă? O să-l supere pe chiaburul Florea Popescu, bun amic al delegatului? De ce să-l supere, cînd ceea ce ia delegatul de la el cu o mină, ia chiaburul înapoi, cu două? Ba, ca să fim drepti, n-are chiaburul atîtea mîini, cît poate să ia prin bunăvoința delegatului. Așa de exemplu, a ținut chiaburul să contracteze cu O.R.A.C.A., prin Marin Stroe, pentru creșterea și îngrijirea unui număr de vite mari și porci. Și a contractat. Chiaburul a primit sumele necesare creșterii și îngrijirii vitelor. Un singur lucru n-a trecut Marin în contract: că Florea Popescu nu va putea să crească vitele, pentru că nu le are, iar de îngrijit se va putea îngriji cel mult chiaburul. E adevărat, asta nu s-a trecut în contract, dar dacă a luat chiaburul bani, poți să-l oprești să nu se rotunjească? Așa că, sub privirile obișnuite ale delegatului, Florea Popescu a pus mîna pe bani, că nici el nu se plînge de mină scurtă, și nevind vite, și-a mai făcut omul cîte ceva pe lîngă casă. Așa se întîmplă cînd ai pe lîngă casă un delegat de la O.R.A.C.A., mină de fier: n-ai nevoie de vite. Con-

tracte să ai, că restul, adică banii, vin de la sine. Adică, după cum și-o fi zicînd delegatul, nu vin de la mine, nici de la tine, ci de la sine, adică de la stat.

Un om, cînd vrea să vadă cum arată, se uită în oglindă. Marin Stroe, însă, cînd vrea să vadă cum arată, n-are decît să se uite la cantaragiul Epure Steru, de la Baza O.R.A.C.A., din Caracal, și parcă s-ar uita în oglindă. Seamănă Marin cu Epure, ca două picături de apă, mai bine zis, ca tusea cu junghiul. Junghiul, respectiv cantaragiul Epure Steru, are alte metode de lucru, potrivit specificului muncii sale: face schimb în natură. Adică, schimbă vitele bătrîne și slabe, cu vite tinere și grase, operație pentru care primește din partea respectivului posesor al vitei bătrîne un adaus, tot în natură, care variază între opt sute și o mie de lei. Așa că, omul pleacă cu vita tină, Epure rămîne cu mia, și O.R.A.C.A. rămîne cu ce a mai rămas din via pe care amatorul s-a grăbit s-o schimbe. Vorba proverbului: Ochiul stăpînului îngrașă vita, iar ochiul lui Epure, o slăbește.

În momentul de față, aceste personaje își joacă rolurile respective la Oficiul Caracal. Pentru acei, care stînd, fie prea aproape fie prea departe de scenă, nu vedeau bine, noi am aprins reflectoarele și am ridicat cortina. Aceștia sînt actorii, aceasta este piesa. Așteptăm aplauzele. Întrucît socotim că e cazul să se ia măsuri cît ai bate din palme!

Lămurire

de EUGEN BOCK

După discuții îndelungate, consiliul familial, alcătuit din patru persoane, nevastă-mea, băiețușul meu, Petrică, soacra mea și eu mine, am hotărât să cumpărăm o bicicletă sport, cu claxon, dinam, far și alte accesorii indispensabile acestui mijloc de locomotie modern. Răminea doar o singură problemă de rezolvat, și anume: cine urma să cumpere bicicleta? Numai un naiv poate să-și inchipuie că oricine se pricepe la biciclete. În realitate, cunoașterea acestui vehicul cu două roate cere temeinice deprinderi tehnice. Trebuie să știi să determini greutatea specifică a metalului, rezistența cauciucului, calitatea nichelării și vopselii, felul în care funcționează ventilele, cite și mai cite. În cele din urmă, consiliul familial recunoscându-mi superioritatea indiscutabilă în probleme tehnice (sînt șef-contabil la un Aprozar), m-a investit cu puteri absolute în ceea ce privește achiziționarea bicicletei.

A sosit și ziua cea mare...

Cu banii în buzunar, fericit și emoționat, am pășit peste pragul magazinului de specialitate. În jurul meu, oamenii se învîrteau printre biciclete, motociclete și automobile. Un vânzător se apropie de mine și mă întreabă ce doresc. L-am spus. Mi-a arătat mai multe tipuri de biciclete, una mai frumoasă ca cealaltă. Ca bun tehnician, am ales o bicicletă colorată nedecis, ca să ducă la tăvăleală. Am plătit și am ieșit cu bicicleta în stradă. Eram convins că membrii consiliului vor fi pe deplin mulțumiți de achiziția mea.

Încă la ieșirea din magazin am fost întâmpinat de privirile

admirative și invidioase ale unor cetățeni care n-aveau bicicletă. Am folosit momentul să arunc câteva priviri triumfătoare în jur. Deodată am rămas însă oarecum contrariat. La câțiva pași de mine, un grup mare de oameni cercetau atent o motocicletă nou-nouță, așezată la marginea trotuarului. Ca să vezi ce ghinion! Bicicleta mea trebuia să împartă admirația lumii cu această motocicletă. Oamenii discutau aprins în jurul mașinii:

- E grozavă!
- Ce hînel! Ce motor!
- Ce cauciucuri solide!
- Are un sistem de suspensie... Tîtî!

Ca tehnician, recunosc, n-am putut rezista să nu intru și eu în discuție. Trebuia să-mi spun și eu părerea calificată acestor nepricepuți care-și dădeau aere de cunoscători. Tocmai voiam să intru în mijlocul grupului, cînd un cetățean, îmbrăcat jumătate ca la oraș, jumătate ca la țară, cu veston și țîrî, îmi așinu calea.

Printr-o străfulgerare de gânduri și amintiri îmi dăduri seama că-l cunosc. Da! Da! Îl cunosc! Dar de unde? De unde...? Am găsit! Păi, asta-i moș Toader din Salcia. L-am văzut ultima oară acum șase ani, cînd mergeam cu echipele de agitație la țară. Da! Da! Cîta vreme a trecut de atunci! Mi-aduc aminte și acum ce om încăpăținat era moș Toader. Avea două hectare de pămînt și un cal. De cite ori n-am stat de vorbă cu el, încercînd să-l conving să intre în gospodăria colectivă. Îi vorbeam despre avantajele lucrării pămîntului cu mașini, despre tehnica nouă, avansată, despre agrotehnica și cite și mai cite. Pe mulți

l-am lămurit eu atunci. Pe el, ba! Încăpăținatul! Cîcă din moși-strămoși la el se ară cu plugul tras de cal, că pe atunci nu erau tractoare. Și, o să vadă el cum îl cu gospodăria aia nouă. În sfîrșit. Lămurește-l dacă poți. N-am ajuns cu el la nici un rezultat. Acum lată-l din nou în fața mea.

- Moș Toader! - îl iau eu de braț - mă mai cunoști?

- Deh, tovarășe - răspunse el liniștit, întorcîndu-se spre mine - multă lume cunosc și mulți mă cunosc.

- Cum, nu-ți aduci aminte...? 1949... Veneam la țară.

-Parcă... parcă... Veneai c-o șapcă neagră, mi-aduc aminte...

- Da! Da!

Aici, în conversația noastră interveni o pauză. Pînă la urmă tot eu începui să vorbesc.

- Uite, moș Toadere - îi zic - vezi motocicletă asta?

- Apăi, o văd, cum să n-o vad.

- Știi cum merge? N-ai de unde să știi! E o mașină grozavă. Are puterea a 35 de cai luați la un loc...

- Așa o fi!

- Dar asta nu-i nimic. Vezi chestia aia de color? Aia mică cu tăieturi, e inima mașinii. Pistonul. Așa-i zice.

- Care, care? mă întrebă el mirat.

- Aia de color! Dar de ce nu ești atent? Minerul aia îl vezi? Cu ajutorul lui motocicletă poate merge mai repede, la stînga sau la dreapta, înainte sau înapoi, în sus sau în jos...sau mai încet.

Înfierbîntat, mi-am făcut loc printre oameni și m-am apropiat și mai mult de motocicletă,

trăgînd și pe moș Toader după mine. Reîncepui explicația.

- Globul ăsta e farul, aici se află cutia cu benzină, pe țevile astea, ca pe un coș, iese fumul. Roțile astea, le vezi, nu-s ca la căruță, ci-s umplute cu aer, că așa merge mai repede. Minerul ăsta de aici este frîna mașinii...

- Dar ce tot spui aici, măi frate? mă întrerupse fără pic de recunoștință moș Toader. Păi, ăsta este accelerator...

Așa e... așa e... confirmară câțiva din jur, care făceau pe atotștiutorii.

Înghîții în sec. Aveau dreptate. De unde însă o mai fi știind acest cultivator de păstîrnac, ce-i aia accelerator? Deodată însă am rămas înmărmurit. Moș Toader se așeză pe motocicletă, scoase liniștit o cheie din buzunar, o potrivii într-un loc făcut anume, apăsă cu piciorul pe o pedală și motorul porni duduind sacadat.

- Să trăiești, tovarășe, și mulțumesc pentru lămuriri - îmi strigă el zîmbind. Mai poțeste pe la noi, la țară, să-ți arătăm și noi tehnica nouă de care n-ai mai văzut. Dacă vrei să mă găsești, să întreb de președintele colectivelor.

Mai făcu un semn cu mina și plecă, strecurîndu-și cu dibăcie motocicletă printre mașinile de pe bulevard.

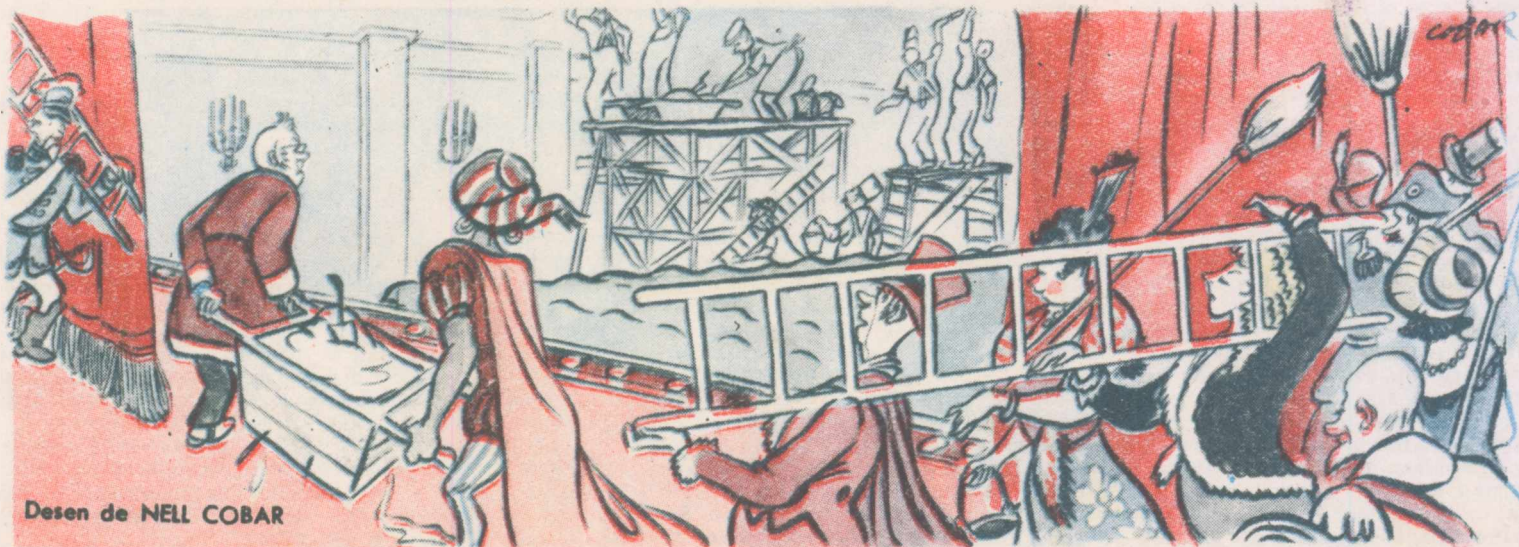
Bulmac, m-am uitat un timp după el, apoi am luat bicicleta și am pornit agale spre casă. Am povestit acolo toată întîmplarea.

- Foarte bine, a spus nevastă-mea. Acu', dacă s-o livi vreo stricăciune la bicicletă, are cine să-ți-o repare...

- Cine?

- Păi... te duci la moș Toader, tehnicianule!

Din pricina lucrărilor de amenajare a sălilor de spectacole care n-au fost gata la timp, unele teatre au trebuit să-și amine deschiderea stagiunii.

Desen de NELL COBAR

PERSONAJELE: - Fraților, nu este rolul nostru, dar ce să-i faci dacă alții nu-l știu pe-al lor!

Odihna unora...

CÎND SCHIMBI... CURA

- Vasăzică ăla din mijloc există...

COPACUL : - Aoleu, Gică, se cunoaște că ești odihn it!

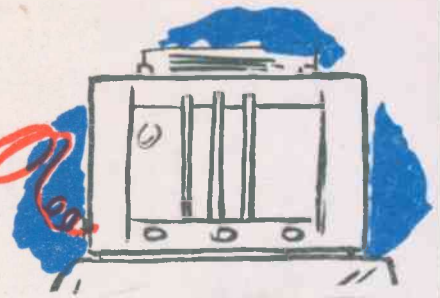
Cînd se fac repartizări contraindicate

SCIATICA : - Ah, ce aer bun! Aici capăt și eu puteri...

Radio Urzica

Aici „Urzica“!
Aici „Urzica“!

Atențiune! Transmitem emisiunea „Din orașele și regiunile țării“.

Prezentăm unele aspecte din raionul Țirgovîște.

Începem cu cota apelor... din gropile drumurilor raionale. Nivelul apelor crește între 20 și 50 cm pe timp ploios. Scade pînă la 10 cm pe vreme senină.

Date suplimentare se pot obține de la inginerul Vasilescu de la secția Drumuri, raionul Țirgovîște. El se ocupă cu ținerea strictei evidențe a scăderii și în special a creșterii nivelului apelor, și nu se ocupă în schimb de astuparea gropilor. Fapt pentru care s-ar putea spune că tovarășul Vasilescu nu lucrează la secția Drumuri, ci la secția Gropi.

Gong!

Urmează acum un scurt program de muzică ușoară la cererea tovarășilor Țoiu și Apostol, șoferi la Oficiul de transporturi al Trestului II Moreni.

Le satisfacem dorința, transmitîndu-le cîntecul preferat:

*Tot pe drum, pe drum,
pe drum,
Și la schele nicidecum
Of, of, lelito, of!*

Nu întîmplător au îndrăgit ei acest cîntec.

În timp ce unitățile așteaptă materialele de care au nevoie, Țoiu și Apostol le lasă să aștepte, pentru că cei doi au o particularitate. Fac transporturi particulare. Ceea ce ne face să credem că, de fapt, cîntecul lor preferat sună așa:

*De la stat luăm salariul
Dar seroim particularul.*

Problema devenind - ca să vorbim în termeni muzicali - acută, am servit prezenta muzică.

Gong!

Continuăm programul nostru cu emisiunea Sfatul Medicului:

Despre amnezie:

Boala aceasta își găsește în deobște mediul propice într-un organ... ism dezorganizat. Amnezia poate fi totală sau parțială. Ea se manifestă într-o stare acută la unii tovarăși din conducerea Trestului II Moreni și cabinetul tehnic din Ministerul Industriei Petrolului.

În cazul de față simptomele prezintă fenomene ciudate. Observațiile clinice constată pierderea totală a memoriei bolnavilor, numai atunci cînd este vorba de rezolvarea proiectelor de inovații...

Pierderea memoriei este însoțită de miopie îngrijorătoare.

Aceasta îi împiedică pe „bolnavi“ să vadă însemnătatea economiilor ce s-ar realiza de pe urma punerii în aplicare a inovației tovarășului Stuparu Constantin de la schela Ochiuri.

Tratament:

Se recomandă bolnavilor purtarea pe timp nelimitat a unor lentile autocritice, pentru depășirea unghiului optic, localizat actualmente la vârful nasului, ca să-și vadă în sfîrșit lipsurile.

Cu atît mai mult, cu cît este vorba de miopie în problemele schelei Ochiuri.

Gong!

În cadrul emisiunii Gazeta Radio, transmitem știri de la Oficiul baza tubulară Vîforgia:

Se împlinesc... luni de zile, de cînd au fost înmormîntate un ciocan și o mărara.

Slujba parastasului, este invitat s-o officieze inginerul Budai Carol, care în orice caz nu face față slujbei ce o deține în prezent. Datorită calculelor sale greșite la postamente, cele două mașini zac astăzi în inerție.

Trimitem Ministerului Industriei Petrolului această comunicare, poate le învie și-l scutură puțin pe inginerul Budai Carol, care, - la drept vorbind - zace aci în virtutea inerției.

Vă mai reținem cîteva clipe la Oficiul baza tubulară, de unde transmitem un buletin meteorologic.

În ultima perioadă s-a abătut spre acest Oficiu... Furtună Constantin, recunoscut ca expert în vinzări de lemne - în folos personal, - măsluitor de bonuri de lucru și recordman în rebuturi.

Toate încercările întreprinse anterior, de a stăvili ravagiile provocate de Furtună, au întîmpinat rezistența unei neașteptate avalanșe... telefonice, din direcția... Ministerului Industriei Petrolului, care a reușit să mențină Furtună... la Oficiul baza tubulară Vîforgia.

Timpul probabil:
Furtună... nu are tendințe de localizare. Un curent bine venit... sperăm că-l va înlătura, cîrul înseninîndu-se total.

Gong!

Atențiune! Atențiune!
Transmitem emisiunea „Știința pentru toți“:

Prezentăm originala inovație a inginerului Constantinescu de la I.C.A.Z. (Institutul de construcții agro-zootehnice din București).

Datorită ingenioasei sale metode, inginerul Constantinescu a reușit să realizeze construirea celor trei grajduri de la G.A.S Răzvad, secția zootehnică Colanu: în etape bine distincte.

Construcția a început în 1953, a continuat în 1954 și

nu s-a terminat nici în 1955. Nu s-a terminat pentru că tot ce s-a construit într-un an a trebuit să fie refăcut în cel de al doilea, și ce s-a făcut în anul II urmează să se refacă în cel de al treilea.

Fapt pentru care nu se mai spune astăzi povestea cu meșterul Manole, ci se spune povestea cu „inginerul Constantinescu“.

Gong!

În încheierea programului transmitem emisiunea

TEATRU LA MICROFON

Astăzi seară vă prezentăm: „Familia Sfarmată“ de... Brigada de Agitație a uzinelor metalurgice Țirgovîște.

Piesa este dedicată tovarășului Sfințescu Dumitru, contabil-șef și șef al grupei de favorizați de la serviciul contabilității.

Actul I

Tovarășul Sfințescu, adresîndu-se salariaților în subordine, în cadrul unei ședințe închise, adică cu ferestrele și ușile zăvorțite:

- Tovarăși! Între noi există un trădător! E tovarășa Virginia. Da, da! Chiar colega d-voastră! Acu' totul s-a sfîrșit. S-au dus învoirile, delegațiile și toate celelalte... binefaceri. Să păstrăm un moment de reculegere. (Toți se ridică în picioare).

Sfințescu: Ea ne-a dat în vileag, că doar e soția lui Iosub, ala din colectivul de creație al brigăzii. Propun s-o boicotăm! (Toți în cor): S-o boicotăm!

Actul II

Acțiunea se petrece în biroul contabilității. Ceasornicul arată ora 7.

Tovarășa Virginia Iosub: - Bună dimineața, tovarăși! (nici un răspuns)

După un timp se adresează vecinului:

- Te rog, o gumă. (Linște deplină).

Cam așa se prezintă actualmente situația tovarășei Iosub, în colectivul ei de muncă.

Am sugerat tovarășei să se adreseze conducerii, dar dînsa ne-a răspuns că pînă la director, te mîncă... Sfințescu.

Deocamdată aparatul critic al Comitetului de întreprindere a înceta să funcționeze, fapt care a făcut să funcționeze aparatul nostru.

Gong!

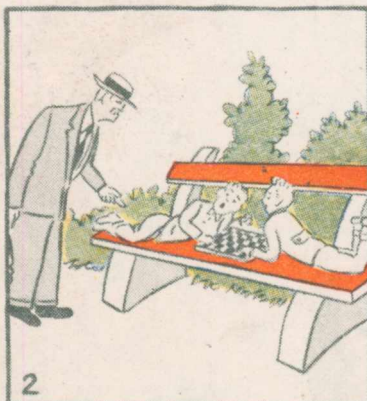
Cu aceasta emisiunea noastră a luat sfîrșit.

Noapte bună și... remedieri neîntîrziate!

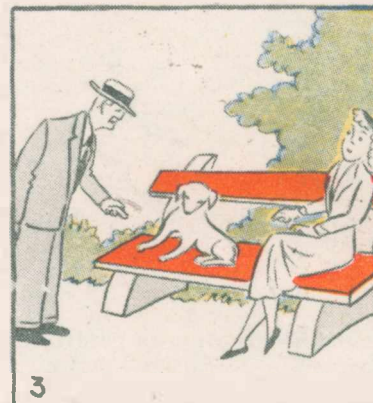
Crainic,
STELA HARUTUNIAN

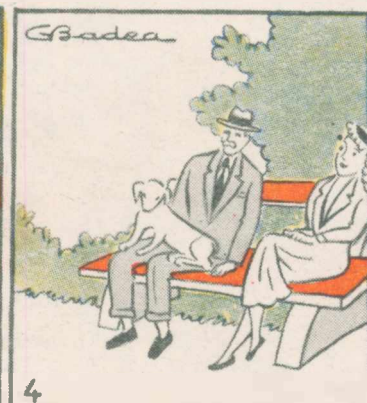
1 - Imi dați voie...

2

3

4 ~...În sfîrșit!

Desen de G. BADEA

URZICA LA TEATRU

Caracal

În orașul Caracal, vizitat des de turnee teatrale, se reprezintă multe spectacole prestioase.

Ultimele spectacole, date de Teatrul Național din Craiova, au fost cele mai prețioase, întrucât... prețul biletului de categoria I a fost... 13 lei, plus taxele... ilegale, de peste 10% pe care le-a aplicat agentul teatral din localitate.

De altfel, tovarășul agent teatral, cărui i se mai spune și „difuzor de bilete”, e un adevărat maestru al artei de a majora taxa legală de difuzare de la 4% la... cît vrea dumnealui, în beneficiul dumnealui.

Din „admirație” pentru arta sa de difuzor, ne grăbim să... difuzăm această știre, fără vreo majorare de taxă.

Oradea

Pe scena teatrului din Oradea se joacă de mai multe luni (din aprilie 1955) interesantul spectacol „Nu orea tovarășul Dauer” piesă în trei... ministere și un șef de secție culturală.

Rolul principal e jucat de tovarășul Dauer, șeful secției culturale a Statului popular regional Oradea, iar rolurile secundare sînt jucate de următoarele trei ministere: al Culturii, al Învățămîntului și al Gospodăriei Comunale.

Subiectul piesei e următorul: Ministerul Culturii a hotărît să înființeze „Teatrul de Stat din Oradea”, cu două secții: una în limba maghiară (care și funcționează sub titulatura „Teatrul de Stat maghiar”) și o secție în limba română (care urmează să înceapă funcționarea).

În acest scop, s-a alcătuit schema personalului artistic al secției române (cu colaborarea teatrelor de stat din Timișoara, Arad și Cluj, care au pus la dispoziție un număr de actori) și au fost alocate fondurile bănești necesare. În plus, pentru cazarii a celor 13 artiști ai secției române, Ministerul Învățămîntului a convenit să cedeze Ministerului Gospodăriei Comunale (respectiv I.G.L. Oradea) un imobil cu zece apartamente.

Deci, ca să se poată întemeia „Teatrul de stat din Oradea”, există de toate: scenă, trupă, bani, locuințe pentru actori și chiar aprobarea a trei ministere! Un singur lucru nu există: aprobarea tovarășului Dauer, șeful secției culturale a Statului popular regional Oradea.

Tovarășul Dauer se opune la înființarea „Teatrului de Stat din Oradea”, pentru care sînt de acord trei ministere. Bineînțeles, nu se opune... brutal, pe față. Ci... subtil, birocratic; tergiversînd, de luni de zile, niște simple formalități pentru trecerea din patrimoniul Ministerului Învățămîntului în patrimoniul Ministerului Gospodăriei Comunale, a imobilului din Oradea, cedat pentru locuințele actorilor. Atît.

Excelentul artist, tovarășul Dauer, își interpretează rolul cu mult talent, dovedind chiar oarecare umor. Încît e de mirare că... nu-l aplaudă nimeni.

Desen de N. OPRAN 55

- Tăticule, e adevărat că voi, proprietarii de pe litoral, luați pielea de pe oameni?
- Nu, tată! Noi le luăm banii, pielea le-o ia soarele!

Sistemul

Dragă Nicule,

De aproape două luni, nu mai lucrez la „Fulgerul”. M-au pus și pe liber, vorba vine, pe liber! Că, de cum am ieșit de acolo, am și intrat în altă parte. Aici, unde sînt acum, nu am salariu, ci numai casă și masă. Nu știu de ce mi le dă și pe astea, pentru că nu fac nimic toată ziua. Însă, după cît se pare, sînt socotit o persoană marcantă. De aceea, cînd mă trimit uneori prin oraș, îmi pun o mașină la dispoziție și un însoțitor. Săracul, îmi poartă atîta grijă, că nu mă slăbește o clipă din ochi...

Desigur, vrei să știi ce caut prin oraș. Merg la instrucție! Și cum sînt cu armata făcută, am nimerit la una penală.

Din cele scrise mai sus, înțelegi schimbarea survenită în viața mea de casier al întreprinderii „Fulgerul”. Iată însă cum s-au petrecut lucrurile. Anul trecut, știi și tu, am intrat la „Fulgerul”. M-au pus casier și mi-au cerut să am grijă de bani. Și mi-am spus: „Ca să nu îți ia altcineva, ia-i tu!” Și chiar așa am făcut. Cum rămneau ceva bani în casă, la prînz, îi luam cu mine. Nu cu intenția de furt! Nu, păcatele mele! Dar eu sînt un om fricos. Așa că luam banii cu mine, cu gîndul să-i păstrez acasă, în siguranță. Dar acasă mă gîndeam: „Cum să-i las în cameră? Să-i ia cineva?” Atunci, mi-a venit ideea salvatoare. Și din acea zi, toți banii care îi luam în păstrare din casă, îi preschimbam imediat. În îmbrăcăminte, în toc rezervor cu pență de aur 14 karate, în ceas de mîna extra-plat. Aceste obiecte, am început să le port asupra mea, să le am în permanență sub ochi. Cu alte cu-

de V. D. POPA

vînte, devenisem casă de bani ambulanta!

După cum vezi, mă arătăm grijuliu față de banii întreprinderii. Dar, în loc să mi se recunoască această calitate, colegii au început să mă bînuie. Și bînuiala lor m-a urmărit cîtva vreme pas cu pas. Unii colegi m-au întrebat cu ce bani am cumpărat lucrurile. „Cu banii care sînt în circulație!” le-am răspuns, ca să nu dau în vileag sistemul meu de păstrare. Acum, ai să te întrebi: „Din moment ce Vasile a început să fie bînuie, de ce nu s-a astîmpărat?” Iar eu îți răspund: dacă renunțam la sistem, însemna să renunț și la obiecte. Și îți vine foarte greu să te desparți de ceva cu care te-ai obișnuit!

De aceea, am mers înainte cu sistemul. Asta, pînă într-o marți. E o vorbă din bătrîni că marțea sînt trei ceasuri rele. Și chiar au fost! Au fost cele ale lui Popescu, Ionescu și Mîncu de la „Ordonanțare”. Că nu vor să le repare. Din cauza lor, uite, s-a abătut asupra mea, pe la 9 dimineața, nenorocirea sub forma unor inspectori de la minister. De

la început, s-au arătat indiscreții! De cum au venit, și-au vîrît nasul prin registre și casa de bani, de parcă erau ale lor personale! Și, culmea obrăzniciei, nici nu mi-au cerut voie! Iar la urmă, m-au întrebat:

- Știi cîți bani lipsesc?

La drept vorbind, nu știam precis. Eu luam banii fără să-i mai număr. Aveam încredere în mine! Inspectorii mi-au spus: 38.000 lei. În gînd, am făcut repede socoteala. Mi-a ieșit 40.000 lei. Le-am arătat greșeala, ca să vadă și ei că sînt om cinstit. Ei, în loc să-mi mulțumească, m-au întrebat unde sînt banii.

- Asupra mea.

- Scoate-i! au spus inspectorii.

Am scos de la mîna ceasul de aur cu brățara de platină, stiloul, tabachera și alte „mărunțisuri”. Hainele nu, că în birou erau și persoane de sex opus. Pe urmă, șeful inspectorilor a spus celorlalți:

- Să-i facem acte...

- Am acte! am zis eu. Am și de naștere, și de studii și de militarie, și de identitate...

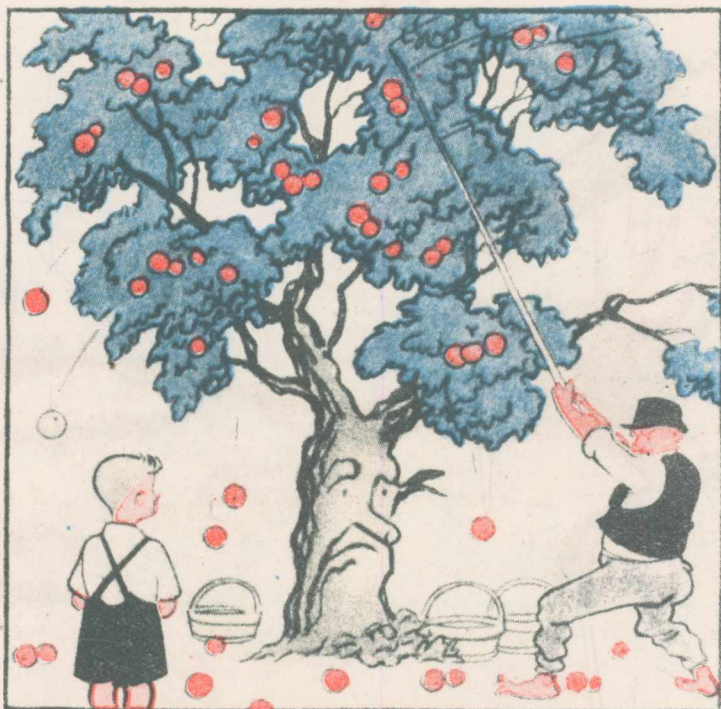
- Nu le ai pe toate? spuse rîzînd șeful inspectorilor.

Avea dreptate omul. Îmi lipseau actele de trimitere în judecată. Și cum era pripit de felul lui, a luat măsuri urgente ca să mi le întocmească.

Astăzi, dragă Nicule, am auzit pe aici, este vorba să se termine cu ieșirile mele prin oraș. Mai am de mers la o ședință și gata. A fost fixată tocmai de ziua mea onomastică. Poți să vii și tu, fiindcă ședința este publică. Un singur lucru să ai grijă: să nu strigi „la mulți ani!”.

Al tău prieten,
Vasile

- Tăticule, de ce-l bați? A făcut ceva?
- Da, a făcut... fructe!

Desen de A. PAVEN

Sezisiări și rezultate

Urzica ajută

Conducerea O.C.L. „Alimentara” din raionul „23 August” ne înștiințează că, găsinăd întemălită sezisarea noastră referitoare la necesitatea înființării unui centru de vânzare a produselor lactate în cartierul Bariera Vergului, a hotărât să repartizeze lapte și la unitatea sa din șoseaua Mihai Bravu nr. 215.

Prin urmare, fiind o conducere e înțelegătoare, operativă, și nu... papă lapte, rezultatul e pozitiv: cetățenii din cartierul respectiv... papă și ei lapte.

Răspuns formal

Am sezisat U.R.C.C. Arad că sămânța de arpagic pe care Agevacoop-ul raional Lipova a trimis-o cooperativei din comuna Căpruța, spre a fi distribuită locuitorilor, pentru însămânțare, a fost expediată abia la jumătatea lunii mai, când timpul pentru asemenea lucrare agricolă era trecut.

La această sezisare, U.R.C.C. Arad ne-a răspuns că „la acea dată, timpul era favorabil pentru însămânțarea arpagicului”. U.R.C.C. Arad ne-a răspuns așa, crezând că „Urzica”, dacă e Urzică, nu se pricepe și la arpagic. Nu s-o fi priceput „Urzica”, dar se pricepe, de pildă, „Calendarul țărănilor muncitoare”, pe anul 1955 (apărut în „Editura de Stat pentru literatură politică”) în care, la paginile 16 și 20, la rubrica „Muncile agricole în luna februarie” și respectiv „în luna martie”, se spune că... arpagicul se însămânțează în regiunile de vest și sud ale țării, la sfârșitul lunii februarie, iar în celelalte regiuni, la în-

ceputul lunii martie. Nu la... sfârșitul lunii mai! De unde reiese limpede că răspunsul U.R.C.C. Arad nu valorează nici cît o ceapă degerată.

Foruri care nu răspund

Gospodăria agricolă de stat Luciu - Giurgeni (raionul Fetești, regiunea Constanța) are și 40 hectare de pământ destinate culturii cu orez. Pentru irigarea acestor hectare, gospodăria are 9 motoare. Acestor motoare le lipseau piese de schimb, niște segmente (de compresie și de ungere). Acești segmente au fost comandați la începutul acestui an, la uzinele „23 August” din București.

Dar pînă la jumătatea lunii iunie, uzinele „23 August” au livrat gospodăriei Luciu-Giurgeni, din 300 de segmente comandați, doar 79. Din cauza neprimirii în termen a tuturor pieselor comandate, gospodăria n-a putut iriga bine și la timp suprafețele cultivate cu orez.

Tot la jumătatea acelei luni iunie am semnalat și noi, în scris, această situație direct conducerii uzinelor „23 August” din București.

Stîm în septembrie. Calendarul agricole arată că în această lună se începe... recoltarea orezului. Cît orez va recolta, în condițiile arătate, gospodăria Luciu-Giurgeni, nu știm. Fapt e că noi n-am... recoltat, nici pînă azi, vreun răspuns din partea conducerii uzinelor „23 August”.

O sezisare fără răspuns e ca un motor fără segmente, ca o cultură de orez fără irigație și ca o masă (cu pilaf) fără orez.

PISĂLOGUL

Toată fabrica îl cunoaște pe Anton Russu.

È un tînăr cam la douăzeci și patru de ani, mărunțel, slab, cu doi ochi de veveriță și tăcut, foarte tăcut.

Dimineața e primul în fabrică, și ultimul care pleacă la terminarea schimbului.

Și nu-l place deloc lui Anton Russu să vorbească. La ședințe tace și, dacă vreunul se întinde prea mult la vorbă, el se ridică și spune scurt:

- Iu plecl...

- Stai, tovarășe Russu, că avem de luat hotărîri importante...

Russu, pe jumătate întors spre ușă, clatină din cap:

- T!... t!... eu plecl... și iese pe ușă. Iese pe ușă ca să se întoarcă la strungul lui și să meșterească.

Azi e din nou ședință și Russu - cu sau fără voie - a venit. Se urcă la tribună Matei Fătu, un omuleț gras, cărulia îi place să vorbească mult și să bată apa în pîuă.

- ...și, cum vă spuseli, tovarăși, eu zic, adică... propun... sau mai bine cred, că motorul din hala numărul trei să fie înlocuit. Știu că mulți vor spune sau vor propune... sau adică vor zice că de ce neapărat să-l schimbăm... dar eu zic... sau mai bine spus, propun... ca să înlocuim motorul din hala numărul trei... că așa cum merge el sau mai bine zis cum nu merge, stă... și stă, tovarăși, pentru că nu merge... și dacă nu merge și stă, ce folos avem?... Așadar, spun, sau propun, să schimbăm motorul din hala numărul trei... că nu merge... și dacă nu merge și stă, nu ne folosește... Pe Anton Russu îl trec nădușelile.

Se gîndește cît de simplu ar fi ca Marin să propună schimbarea motorului din două vorbe și fără să se mai întindă sau să se repete.

Fiecare a înțeles doar limpede ce vrea Marin Fătu. Dar Marin Fătu încă mai vorbește și se întoarce de unde a început ca să nu mai sfîrșească... În timpul ăsta, Anton Russu stă ca pe jeratic.

Și stă ca pe jeratic pentru că el lucrează la un cușit nou de strung, care, după părerea lui va fi o inovație care va da posibilitatea ca producția să crească mult.

Ar vrea Anton să se întoarcă cît mai repede la strungul lui, dar Marin Fătu iar a luat-o de la început. Spune, zice, propune, ceea ce s-a înțeles de mult.

De ce le-o fi plăcînd unora să pălăvrăgească atît?

În timp ce Marin a luat-o iar de la început cu spusul, zisul și propusul, Anton își face socoteala cu cît ar fi înaintat el în munca de confecționare a noului cușit.

Simte că dacă Mar... nu termină, se repede la el și-l trage jos de pe tribună. Dar Marin nu termină. Și se pare că nici nu are de gînd să termine, căci iar spune, zice și propune să se schimbe motorul din hala numărul trei și repede ceea ce

a mai spus că, dacă motorul nu funcționează, stă pe loc.

Anton Russu se uită în jurul lui și vede că unii dintre tovarășii cască, alții au adormit și alții stau gata să adoarmă.

Deodată sare în sus, se repede la tribună și strigă:

- Ajunge, tovarășe Marin!

Dar Ion Grossu, care prezidează, se supără:

- Tovarășe Russu, nu ai dreptul să-l întrerupi pe tovarășul Marin!

- Dar... nu mai termină!

Anton Russu se întoarce resemnat și se așează. Se așează de astă dată pe un loc liber, lîngă ușă.

Și Marin Fătu vorbește și nu mai termină!

Iar spune că e nevoie să se înlocuiască motorul din hala numărul trei, iar zice și iar propune.

Anton Russu tremură de minie.

Se ridică încetîșor și iese din sală neobservat.

În fabrică e liniște. Toată lumea e la ședință.

Anton Russu se duce la strungul lui, ia niște scule și se îndreaptă cu pași mari spre hala numărul trei.

Ajuns aici găsește motorul buclucaș. Se învîrte un timp în jurul lui și începe să meșterească la el.

Trece aproape o jumătate de oră de cînd Russu lucrează la motor. Fața îi strălucește de bucurie.

I-a găsit meteahna. Lucrează încordat.

Apoi se ridică și pune motorul în mișcare.

Motorul merge strună.

Russu mai privește o clipă la turațiile motorului, apoi îl oprește, își stringe sculele, le duce la strungul lui și se întoarce în sala de ședințe.

Marin Fătu continuă să vorbească:

- ...și cum vă spuseli, tovarăși, eu zic, adică... propun... sau mai bine cred... ca motorul din hala numărul trei să fie înlocuit...

- Stai! strigă Anton Russu.

Ion Grossu, care și el adormise, se trezește și e supărat văzîndu-l pe Anton Russu în picioare.

- Tovarășe Russu, nu ai dreptul... Are cuvîntul tovarășul Fătu.

- Da, dar ce vrea tovarășul Marin?

- Cum... ce vreau... se bîlbîie Marin, pîl vorbesc de două ore... să înlocuim motorul...

- Așaj îl întrerupe Russu. Și de ce?...

- Cum de ce?... se mira Fătu. Pîi e stricat...

Russu zîmbește:

- A fost, tovarășe!... A fost... Motorul merge!... Cît ai pălăvrăgit dumneata, eu l-am reparat... Că dacă nu făceam asta, ne mai tîneal alte trei ore aici.

Și Anton Russu se întoarce bînzînd la strungul lui.

Marin Fătu pare o clipă descumpănit dar își revine:

- Așa e, tovarăși, eu cred adică vreau să spun, mai bine zis să propun...

DINU MOISESCU

DRAGĂ URZICO,

Află despre mine și despre tovarășii mei de la Unitatea B a țesătoriei „Răscoala din 1907” din București că sîntem bine-sănătoși și, prin urmare, n-avem nevoie de... trusele sanitare de prim ajutor, aflate în cele trei secții ale întreprinderii.

Nu e vorbă, chiar dacă am avea nevoie, tot n-am găsi în aceste truse nimic. Pînă mai lunile trecute se găseau în ele felurite medicamente preventive și toate cele necesare în cazul unui accident. Dar, cu timpul (cum și ce fel, nu se știe), conținutul acestor truse a dispărut. Iar Comitetul de întreprindere n-a căutat să afle și să sancționeze pe vinovați și nici n-a luat măsuri să fie înlocuite medicamentele dispărute. Încît la vreo nevoie, aceste truse sanitare de prim ajutor se vor dovedi... precum sînt: goale.

Ca să rezolve problema acestor truse sanitare, dă-i tu, dragă Urzico, Comitetului nostru de întreprindere un... prim ajutor.

Adam Costina
Țesătorie „Răscoala
din 1907”, Unitatea B

URZICUȚO DRAGĂ,

Îți transmit programul unor meciuri foarte interesante, disputate în incinta bufetului „Dobrogea”, spectacol dat cu concursul

clientilor Călin Constantin și Sucarel Gheorghe. Programul a început cu cîntecul „Mai dă-ne vin, dă-ne vin, că de nu te altoim” la care responsabilul bufetului nostru a răspuns prin cunoscuta melodie „E bine să ne desparțim”. Numiții erau într-o formă grozavă. Probabil că veniseră antrenîți din altă parte, deoarece din prima mișcare ne-au făcut cînocaut responsabilul plus rafturile cu sticle, scaunele, mesele și alte obiecte care se aflau pe teren. După meciul de box a urmat un meci de fotbal - cei doi clienți folosindu-se nu numai de pumni, ci și de picioare, și, cu toată lipsa de echilibru, au reușit să marcheze cîteva goluri în vitrina cu băuturi, ridicînd scorul la suma de 2500 lei. Dragă Urzicuo, te întrebăm și pe tine - tu cum califici asemenea clienți? Noi l-am ridicat la categoria „lipsă de bun simț și de atitudine corectă față de oameni și de bunurile obștești”. Se mai numesc ei și altfel... dar fiind vorba de un sport special, lăsăm locul gol, în speranța că tu o să-i marchezi cum se cuvine.

Bufetul „Dobrogea”
Raion T. Vladimirescu
București

URZICUȚO,

Cu atîncă durere și întristare, noi muncitorii din cadrul Centrului mecanic

Botoșani, îți aducem la cunoștință pe această cale, încetarea din viață a scumpei noastre:

BĂI

născută (dar nu făcută)
în 1952

Ea și-a dat obșteștii sfîrșit după o lungă și grea suferință, deoarece prezenta încă din temelie o stagnare a creșterii care prevedea catastrofalul deznodămînt. Rămășițele defuncției pot fi identificate la orice oră din zi și din noapte la locul decesului...

Condoleanțele se primesc pe adresa: Întreprinderea de construcții a Trustului regional de construcții locale - Suceava. Dacă poți, Urzicuo, trimite și tu o jerbă de urzici la adresa mai sus indicată. Fiindcă, deși proverbul spune că mortul de la groapă nu se mai întoarce, în cazul de față, fiind vorba de o baie... cine știe, poate că învie și o să auzim într-o zi nu prea îndepărtată că: ba e.

Un grup de muncitori
de la Centrul mecanic
Botoșani

URZICO,

Am fost un aparat cuviincios și tovarășii de la cooperativa „Electro-Bobinajul”,

Unitatea a II-a îmi vorbeau frumos. Eu le răspundeam la fel. Ce crezi însă că mi-a fost dat receptorului să aud într-o zi? la ascultă:

Tovarășul Kreci Bartolomeu (vicepreședintele cooperativei):

- Alo, tovarășul achizițor Keintzel Iosif?

- La aparat.
- Ce-ați făcut, dobitoecilor, cu aprinzătoarele electrice? Pentru ce întîrzie?

- Să vedeți, tovarășe vicepreședinte, nu sîntem noi de vină... etichetele... nelivrare la timp...

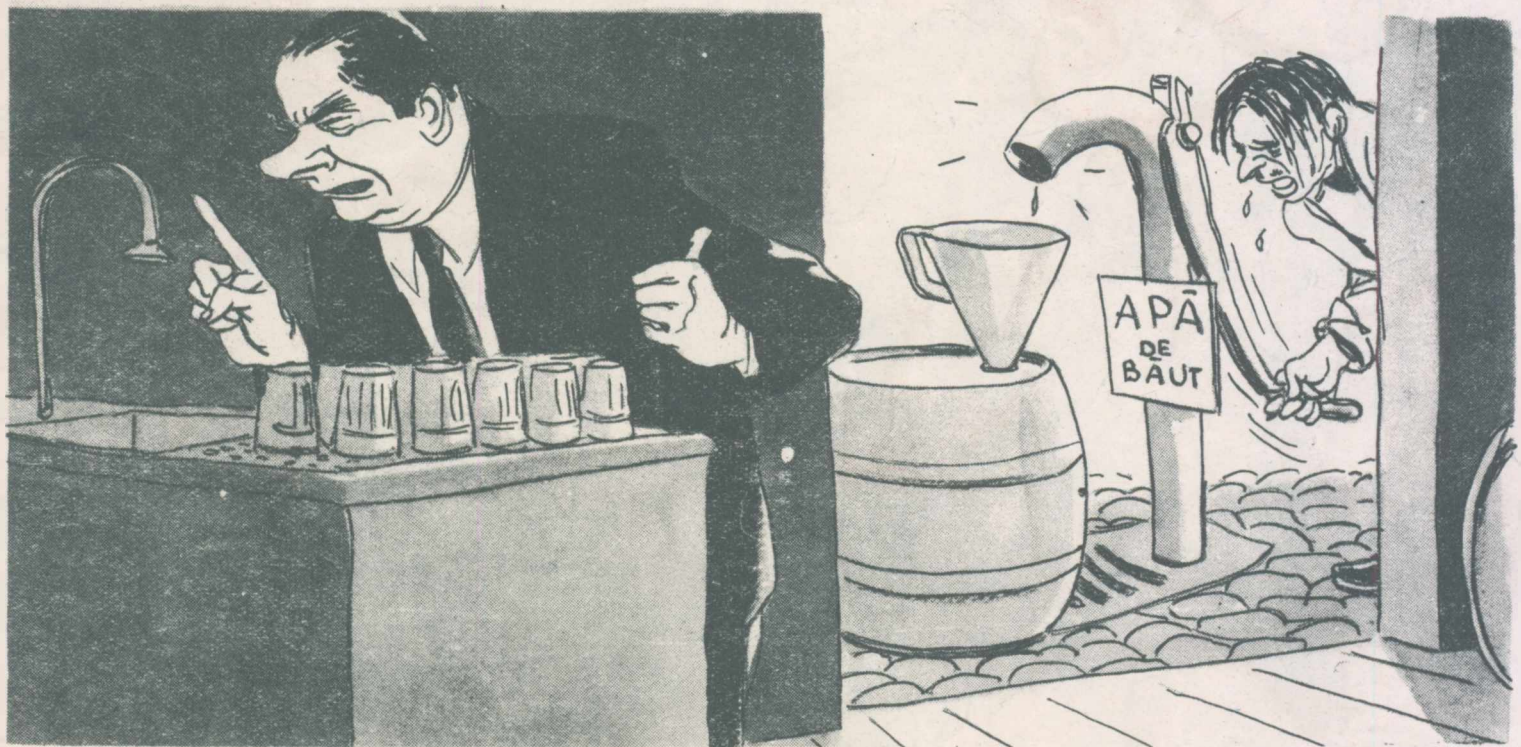
- Taci, măgarule...

- !!!
- Dobitocule.

- !!!
- Vită...

Pe cuvîntul meu, Urzicuo, că mi-a crăpat bache-lita de rușine și mi-a pierit vocea. Auzi ce vocabular! Ce ton! Așa e că sună a aparat învechit și defect cu toate că atît eu, cît și tovarășul vicepreședinte sîntem în perfectă stare de funcționare? Ajută-mă, Urzicuo dragă, să fiu iarăși un aparat cuviincios. Pentru aceasta îți dau legătura cu tovarășul Kreci Bartolomeu. Învață-l tu ce înseamnă un ton potrivit, și dezvăță-l de asemenea... toane.

Aparatul de telefon
al cooperativei „Electro-Bobinajul” - Unitatea II, str. Cosminului nr. 17

RESPONSABILUL RESTAURANTULUI „DUNĂREA” din Alexandria: - Nu servim vin pînă nu se repară pompa!

Desen de CIK DAMADIAN

*Unii gospodari nu dau atenția cuvenită pregătirii furajelor
și adăposturilor animalelor pentru iarnă*

PAȘTE MURGULEI...

